

MORGAN RICE

HELTENES FÆRD

(BOG #1 I TROLDMANDENS RING)

Morgan Rice

Heltenes Færd

Серия «Trolldmandens Ring», книга 1

Аннотация

Trolldmandens ring har alle de ingredienser, der skaber en øjeblikkelig success: komplot, modkomplot, mysterier, tapre riddere og blomstrende forhold profuld af knuste hjerter, bedrag og forræderi. Uanset din alder bliver du underholdt i timevis. Bogen kan anbefales til at stå permanent på hylden hos alle fantasy læsere. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos Nr #1 Bestseller med over 500 stjerneanmeldelser på Amazon Fra #1 Bestseller forfatter Morgan Rice kommer debuten på en blændende ny fantasyserie. HELTENES FÆRD (BOG #1 I TROLDMANDENS RING) kredser om den episke rejse ind i voksenverdenen for en særlig dreng, en 14 årig fra en lille landsby i udkanten af Ringens Rige. Som den yngste af fire, langt fra sin fars yndling, hadet af sine brødre føler Thorgrin sig anderledes end de andre. Han drømmer om at blive en stor kriger, om at slutte sig til Kongens mænd og beskytte Ringen fra de horder af skabninger, der er på den anden side af Kløften. Da han træder ind i de voksnes rækker og hans far forbyder ham at søge optagelse i Kongens Legion, nægter han at acceptere et nej: han drager ud alene, fast besluttet på at tvinge sig vej til Kongens Hof og blive taget alvorligt. Men Kongens Hof er fyldt med familiedramaer, magtkampe, ambitioner,

misundelse, vold og forræderi. Kong MacGil skal udpege en arving blandt sine børn og det ældgamle Slægtens Sværd, kilden til al deres magt ligger urørt hen og venter på den udvalgte ankomst. Thorgrin kommer udefra og kæmper for at blive godkendt og for at blive optaget i Kongens Legion. Thorgrin opdager at han har mystiske kræfter som han ikke forstår, at han har en særlig gave og en særlig skæbne. Mod alle odds forelsker han sig i Kongens datter og imens deres forhold blomstrer opdager han, at han har magtfulde rivaler. Mens han kæmper for at prøve at forstå sine kræfter tager kongens troldmand ham under sine vinger og fortæller ham om en mor han aldrig kendte, i et land langt borte hinsides Kløften, endda hinsides Dragernes Land. Før Thorgrin kan begive sig ud og blive den kriger han længes efter at blive må han fuldføre sin træning. Men måske bliver den afkortet, da han pludselig bliver hvirvlet ind i midten af kongelige komploter og modkomploter, der kan true hans kærlighed og styrte ham ned - og hele kongeriget sammen med ham. Med sin raffinerede universbeskrivelse og karakteristik er HELTENES FÆRD en episk fortælling om venskab og kærlighed, om rivaler og bejlere, om riddere og drager, om intriger og politiske rænkespil, om at blive voksen, om knuste hjerter, om ambitioner og bedrag og om trolddom. Det er en fantasi, der fører os ind i en verden vi aldrig glemmer og som taler til alle aldre og køn. Den er på 82 000 ord. Bøgerne #2--#17 i serien er også tilgængelige nu! (En) underholdende episk fantasy. --Kirkus Reviews Starten på noget bemærkelsesværdigt er til stede. --San Francisco Book Review Spændingsmættet... Rice's skriverseri er gennemarbejdet og præmissen er pirrende--Publishers Weekly En livsfuld fantasy... Det er kun starten på en lovende episk ungdomsserie. --Midwest Book Review

Содержание

KAPITEL ET	15
KAPITEL TO	31
KAPITEL TRE	49
KAPITEL FIRE	65
KAPITEL FEM	77
KAPITEL SEKS	86
Конец ознакомительного фрагмента.	92

Heltenes færd
(Bog #1 I Trolldmandens ring)
Morgan Rice

Om Morgan Rice

Morgan Rice er #1 bestseller forfatteren til THE VAMPIRE JOURNALS, en ungdomsserie bestående af elleve bøger (og fortsætter); #1 bestseller serien THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk spændingsroman bestående af to bøger (og fortsætter); og #1 bestseller den episke fantasy serie TROLDMANDENS RING, bestående af tretten bøger (og

fortsætter).

Morgans bøger er tilgængelige i lyd og trykte versioner og oversættelser af bøgerne er tilgængelige på tysk, fransk, italiensk, spansk, portugisisk, japansk, kinesisk, svensk, hollandsk, ungarsk, tjekkisk og slovakisk. (Flere sprog er under udarbejdelse)

Morgan elsker at høre fra jer, så I er velkomne til at besøge www.morganricebooks.com og tilføje jer til emaillisten, få en gratis bog, modtage gratis foræringer, downloade den gratis app, få de seneste eksklusive nyheder, forbind med Facebook og Twitter og holde kontakt!

Udvalgte anmeldelser om Morgan Rice

“En livfuld fantasy der indvæver elementer af gådefuldhed og intriger ind i sine fortællinger. I Heltenes Færd skabes mod og opdagelse af et livs formål der fører til udvikling, modenhed og fortræffelighed... Til dem der søger kødfulde fantasy fortællinger leverer hovedpersonerne, opfindelserne og handlingen en energisk række møder, der fokuserer fint på Thors udvikling fra et drømmende barn til en ung mand, der står over for umulige odds for at overleve... Kun begyndelsen på noget, der er en lovende episk ungdoms serie”

Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

Troldmandens ring har alle de ingredienser, der skaber en øjeblikkelig success: komplot, modkomplot, mysterier, tapre

riddere og blomstrende forhold profuld af knuste hjerter, bedrag og forræderi. Uanset din alder bliver du underholdt i timevis. Bogen anbefales til at stå permanent på hylden hos alle fantasy læsere.

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice’s underholdende episke fantasy (TROLDMANDENS RING) inkluderer klassiske træk fra genren – en stærk miljøbeskrivelse, meget inspireret af oldtidens Skotland og dets historie, og en god sans for hofintriger”

—Kirkus Reviews

“Jeg elsker den måde Morgan Rice har bygget Thors karakter og den verden han levede i. Landskabet og skabninger der strejfede omkring der, var meget velbeskrevne... Jeg nød (plottet). Det var kort og fornøjeligt...Der var lige den rette mængde bipersoner så jeg ikke blev forvirret. Der var rystende øjeblikke, men den afbildede handling var ikke overvældende grotesk. Bogen ville være perfekt for en ung læser. Starten på noget bemærkelsesværdigt er til stede.”

“I denne spændingsmættede første bog I den episke fantasy Troldmandens Ring serie (som på nuværende er 14 bøger stærk) introducerer Rice læsere til 14årige Thorgrin “Thor” McLeod, hvis drøm er at slutte sig til Silver Legionen, elite ridderne som tjener kongen... Rice’s skrivi er gennemarbejdet og præmissen er pirrende”

--Publishers Weekly

“HELTENES FÆRD er hurtig og letlæst. Kapitlerne slutter så man er nødt til at læse hvad der sker efterfølgende og man har ikke lyst til at lægge den fra sig. Der er nogle stavfejl i bogen og nogle navne er rodet sammen, men det distraherer ikke fra den overordnede historie. Slutningen af bogen fik mig til at ville have den næste bog med det samme og det gjorde jeg. Alle ni Trolldmandens Ring bøger kan lige nu købes i Kindle Store og Heltenes Færd kan fås gratis lige nu, så du kan komme i gang. Hvis du leder efter noget hurtigt og sjovt at læse mens du er på ferie, så er denne bog helt fin. ”

--FantasyOnline.net

Bøgeraf Morgan Rice

TROLMANDENS RING

HELTENES FÆRD (Bog#1)

KONGERNES MARCH (Bog#2)

EN DRAGESKÆBNE(Bog#3)

ET ÆRESRÅB (Bog#4)

ET LØFTE OM HÆDER (Bog#5)

ET TAPPERT ANGREB (Bog#6)

ET SVÆRD RITUAL (Bog#7)

EN VÅBENGAVE (Bog#8)

EN FORTRYLLET HIMMEL (Bog#9)

ET HAV AF SKJOLDE (Bog#10)

EN HERSKER AF STÅL (Bog#11)
ET LAND AF ILD (Bog#12)
EN DRONNINGS STYRE (Bog#13)
BRØDRES ED (Bog#14)

OVERLEVELSES TRILOGIEN
FØRSTE ARENA:SLAVERSUNNERS (Bog#1)
ANDEN ARENA (Bog2)

VAMPYRDAGBØGERNE
FORANDRET (Bog#1)
ELSKET (Bog#2)
FORRÅDT (Bog#3)
FORUDBESTEMT (Bog#4)
BEGÆRET (Bog#5)
TROLOVET (Bog#6)
SVOREN (Bog#7)
FUNDET (Bog#8)
GENOPLIVET (Bog#9)
HIGET (Bog#10)
SKÆBNEBESTEMT (Bog#11)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lyt til TROLMANDENS RING serien på lydbog!

Copyright © 2012 af Morgan Rice

Alle rettigheder forbeholdt. Undtaget som tilladt under U.S. Copyright Act of 1976, må ingen dele af denne udgivelse reproducere, distribueres eller videregives i nogen form eller på

nogle måder, eller lagret i en database eller i et hentningssystem, uden forudgående tilladelse af forfatteren.

Denne ebog er autoriseret udelukkende til din egen personlige fornøjelse. Denne ebog må ikke videresælges eller bortgives til andre mennesker. Hvis du ønsker at dele denne ebog med en anden person, vær venlig at købe en yderligere kopi til hver modtager. Hvis du læser denne bog og ikke har købt den eller den ikke var købt til dit brug, vær venlig at returner den og køb din egen. Tak for, at du respekterer forfatterens hårde arbejde.

Dette er et skønlitterært værk. Navne, personer, virksomheder, organisationer, steder, begivenheder og hændelser er enten et produkt af forfatterens fantasi eller er brugt skønlitterært. Nogen lighed med faktiske personer levende eller døde er fuldstændigt tilfældige.

Omslagsbillede Copyright RazoomGame, benyttet under licens fra Shutterstock.com.

INDHOLD

[KAPITEL ET](#)

[KAPITEL TO](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FIRE](#)

[KAPITEL FEM](#)

KAPITEL SEKS

KAPITEL SYV

KAPITEL OTTE

KAPITEL NI

KAPITEL TI

KAPITEL ELLEVE

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTEN

KAPITEL FJORTEN

KAPITEL FEMTEN

KAPITEL SEKSTEN

KAPITEL SYTTEN

KAPITEL ATTEN

KAPITEL NITTEN

KAPITEL TYVE

KAPITEL ENOGTYVE

KAPITEL TOOGTYVE

KAPITEL TROGTYVE

KAPITEL FIREOGTYVE

KAPITEL FEMOGTYVE

KARITEL SEKSOGTYVE

KAPITEL SYVOGTYVE

KAPITEL OTTEOGTYVE

“Uroligt ligger hovedet der bærer kronen”

---William Shakespeare

Henry IV, Del II

KAPITEL ET

Drengen stod på det højeste sted i lavlandet i det vestlige kongerige af Ringen, spejdende mod nord, mens han betragtede solens første stråler. Så langt øjet rakte kunne han se udstrakte bølgende grønne bakker prydet med en perlerække af toppe og dale. Den første sols orangerøde stråler glitrede i morgendisen og gjorde lyset ligeså magisk som drengens humør. Det var sjældent han vågnede så tidligt eller begav sig så langt væk hjemmefra – og aldrig var han vandret så højt op – vel vidende at det ville vække hans fars vrede. Men på denne dag betød det ikke noget. På denne dag så han bort fra den million regler og pligter der havde underkuet ham i alle de fjorten år han havde levet. Denne dag var anderledes. I dag var hans skæbnes dag.

Drengen var Thorgrin af det vestlige kongerige af den sydlige provins fra klanen McLeod – blandt venner bare kaldt Thor – den yngste af fire drenge, langt fra sin far yndling og han havde holdt sig vågen hele natten i forventning om denne dag. Han havde vendt og drejet sig klatøjet, ventende som om han kunne tvinge solen op. For en dag som denne kom kun én sjælden gang, der gik flere år imellem og hvis han gik glip af den ville han hænge fast i landsbyen, dømt til at passe sin fars fårefolk resten af sine dage. Dét var en tanke han ikke kunne bære.

Udskrivningsdag. Det var den ene dag hvor kongens hær opsøgte provinserne og håndplukkede frivillige til kongens

legion. Hele sit liv havde Thor ikke drømt om andet. For ham var der kun ét mål i livet: at tilslutte sig the Silver, konges elitestyrke af riddere, klædt i de fineste rustninger og de mest uovertrufne våben der fandtes i de to kongeriger. Og man kunne ikke træde ind i the Silver uden at blive optaget i legionen først, en samling af væbnere i alderen fjorten til nitten år. Og hvis man ikke var søn af en adelsmand eller af en berygtet kriger var der ingen anden måde at blive optaget i legionen.

Udskrivningsdagen var den eneste undtagelse, den sjældne begivenhed der kun forekom med års mellemrum, når legionen var ved at løbe tør og kongens mænd gennemsøgte landet for at finde nye rekrutter. Alle vidste at kun få fra almuen blev udvalgt – og at færre af dem ville nå til legionen.

Thor undersøgte omhyggeligt horisonten, for at opfange selv den mindste bevægelse. The Silver ville blive nødt til at tage denne vej, den eneste ind i hans landsby og han ville være den første til at få øje på dem. Hans fåreflok protesterede rundt omkring ham i et kor af irriterende grynt og opfordrede ham indtrængende til at tage dem ned ad bjerget, hvor der var frodigere græsning. Han prøvede at lukke larmen ude, og stanken. Han var nødt til at koncentrere sig.

Det eneste der havde gjort alt det udholdeligt, alle de år med at passe fåreflokkene, med at være sin fars lakaj, sine storebrødres lakaj, den som alle holdt mindst af og som var den største belastning, var tanken om at han en dag ville forlade stedet. En dag, når The Silver kom, ville han overraske alle dem der

ikke havde regnet ham for noget og blive udvalgt. I én hurtig bevægelse ville han stige op i deres vogn og sige farvel til alt det her.

Thors far havde selvfølgelig aldrig overvejet at han kunne være kandidat til legionen – faktisk havde han aldrig overvejet ham som kandidat til noget som helst. Han far havde i stedet helliget sin kærlighed og opmærksomhed til Thors tre storebrødre. Den ældste var nitten og de andre havde fulgt efter med et år imellem, og Thor kom tre år efter den yngste. Måske var det fordi de var tættere i alder, eller måske fordi de lignede hinanden og slet ikke lignede Thor, at de tre hang sammen som ærtehalm og knap lagde mærke til at Thor eksisterede.

For at gøre det endnu værre. Så var de højere og bredere end ham, og Thor, der vidste at han ikke var lav, følte sig alligevel lille ved siden af dem, følte at hans muskuløse ben var spinkle i sammenligning med deres egetræstønder. Hans far gjorde intet forsøg på at rette op på det – faktisk så han ud til at nyde det – Thor blev efterladt til at passe får og slibe våben mens hans brødre fik fred til at træne. Det blev aldrig sagt, men lå altid usagt, at Thor skulle tilbringe sit liv i kulissen, tvunget til at iagttage sine brødre udrette store bedrifter. Hans skæbne var, hvis hans far og brødre skulle bestemme, at blive her, slugt af sin landsby, og sørge for sin familie når de krævede det.

Endnu værre var det at Thor fornemmede at hans brødre paradoksalt nok følte sig truede af ham, måske hadede de ham endda. Thor kunne se det i hvert eneste blik og hver eneste

bevægelse fra dem. Han forstod ikke hvordan, men han vakte noget der mindede om frygt eller misundelse i dem. Måske var det fordi han var anderledes end dem, han lignede dem ikke eller talte på de måder de talte; han klædte sig end ikke som dem fordi hans far forbeholdt det bedste - violette og purpur kåber, forgyldte våben til brødrene, mens Thor kun fik de groveste pjalter.

På trods af det fik Thor det bedste ud af hvad han havde, han fandt altid en måde at få tøjet til at passe, et skærf om livet på kutten og nu da det var sommer, skat han ærmerne af for at lade sine veltrænede arme blive kærtegnet af den blide vind. Hans skjorte var sat sammen med grove hørbukser – hans eneste par – og støvler lavet af det ringeste læder, snoede sig op af hans lægge. De var knap som læderet på hans brødrers sko, men han fik dem til at arbejde. Det han bar var meget typisk hyrdeuniform.

Men han opførte sig næppe som en typisk hyrde. Thor stod høj og slank med en stolt kæbe, ædel hage, høje kindben og grå øjne og lignede en malplaceret kriger. Hans glatte brune hår lå i bølger omkring hans hoved, og bagved lokkerne glitrede hans øjne som småfisk i lyset.

Thors brødre havde lov til at sove længe denne morgen, de fik et nærende måltid og blev sendt afsted til Udvælgelsen med de fineste våben og hans fars velsignelse – mens han ikke engang fik lov til at deltage. Han forsøgte at tale med sin far om det en enkelt gang. Det var ikke gået særlig godt. Hans far havde kort og godt sluttet samtalen og han forsøgte ikke igen. Det var bare

ikke retfærdigt.

Thor var besluttet på at han ville afvise den skæbne hans far havde planlagt for ham. Når han fik det første glimt af den kongelige karavane, ville han storme tilbage til huset, konfrontere sin far og uanset hvad han mente ville han gøre opmærksom på sig selv over for kongens mænd. Han ville stå i udvælgelsen sammen med de andre. Hans far kunne ikke stoppe ham. Han kunne mærke en knude i maven, når han tænkte på det.

Den første sol steg højere på himlen og da den anden sol, mintgrøn begyndte at stige, givende et nyt lag lys til den violette himmel, var det at Thor fik øje på dem.

Han stod rank, nakkehårene strittende så ophidset var han. Der, i horisonten, kom den svageste silhuet af en hestetrukken vogn, dens hjul hvirvlende støv op mod himlen. Hans hjerte slog hurtigere da en mere kom til syne, så en mere. Selv herfra glimtede de gyldne hestevogne i solen, som sølvryggede flyvefisk, der sprang op af vandet.

Da han havde talt tolv vogne, kunne han ikke vente længere. Hans hjerte dundrede i brystet på ham og for første gang i sit liv glemte han alt om fårene og tumlede ned ad bakken, fast besluttet på at intet skulle bremse ham før han havde vist hvem han var.

*

Thor stoppede næsten ikke for at få vejret da han drøned ned ad bakkerne, gennem træerne, der rev ham, men han var ligeglad. Han nåede en lysning og så sin landsby spredt ud dernede: en søvnig købstad med tætliggende lave huse, hvide lerhuse med

stråtag. Hele byen bestod af noget dusin familier. Man kunne se at de fleste var tidligt oppe og i gang med at lave morgenmåltidet på grund af røgen der kom op af de mange skorstene. Det var et idyllisk sted, præcist langt nok væk – en hel dags ridt – fra Kongens Hof til at afskrække forbipasserende. Bare en af mange landsbyer, bare et tandhjul i den store helhed, Det vestlige Kongedømme.

Thor sprang ned af det sidste stykke ind på torvet i landsbyen, mens han sparked støv op rundt om sig. Høns og hunde fløj til siderne for ham, og en gammel kvinde der sad på hug med en kedel kogende vand udenfor sit hus, hvæsende af ham.

“Tag det roligt, dreng!” hvinede hun, da han spurtede forbi hende og hvirvlede støv ind i hendes ildsted. Men Thor ville ikke tage det roligt – ikke for hende, ikke for nogen. Han drejede ned ad en gade og så en anden, han snoede og drejede sig på den vej han kendte udenad indtil han nåede sit hjem.

Det var en lille anonym bolig som de andre, med sine hvide lervægge og kantede stråtag. Som hos de fleste, var husets eneste rum opdelt, hans far sov i den ene side og hans tre brødre i den anden; men anderledes var at der var et lille hønsekammer bagerst i rummet og det var her at Thor var forvist til at sove. I begyndelsen havde han haft soveplads hos brødrene, men som tiden gik var de blevet større, ondere og mere afvisende og havde klart vist ham, at der ikke var plads til ham. Det havde såret Thor, men nu nød han sit eget frirum og han foretrak at væk fra dem. Det bekræftede ham bare i at han var den udstødte i sin familie

og det vidste han jo allerede.

Thor løb til fordøren og brasede ind uden at stoppe.

”Far!” råbte han forpustet. ”The Silver! De kommer!”

Hans far og de tre brødre sad bøjede over morgenmaden, allerede iklædt deres fineste tøj. Ved hans ord sprang de op, forforbi ham og stødte ind hans skuldre mens de løb ud af huset og ud på vejen.

Thor fulgte efter dem ud og de stod alle og iagttog horisonten.

”Jeg kan ikke se nogen” svarede Drake, den ældste med sin dybe stemme. Med de bredeste skuldre, kortklippet som sine brødre, brune øjne og tynde misbilligende læber, skulede han ned på Thor som sædvanligt.

”Heller ikke mig” efterlignede Dross, kun et år yngre end Drake og altid på hans side.

”De kommer!” Thor skød tilbage. ”Jeg sværger!”

Hans far vendte sig om mod ham og tog hårdt fat i hans skuldre.

”Og hvordan ved du så det?” spurgte han krævende.

”Jeg så dem”

”Hvordan. Hvorfra?”

Thor tøvede; hans far havde fået fat på ham. Han vidste selvfølgelig at det eneste sted Thor kunne have fået øje på dem var fra toppen af den bakke. Nu var Thor usikker på hvad han skulle svare.

”Jeg.. øh.. klatrede på bakken-”

”Med fårene? Du ved godt de ikke må gå så langt.”

“Men det var anderledes I dag. Jeg var nødt til at se det.”

Hans far skulede ned.

”Gå ind og hent dine brødres sværd og puds deres skeder, så de ser perfekte ud før Kongens mænd ankommer.

Hans far, der nu var færdig med ham, vendte tilbage til hans brødre, som alle stod ude på vejen og holdt øje.

”Tror du de vælger os” spurgte Durs, den yngste af de tre og tre år ældre end Thor.

”De er fjolser, hvis de ikke gør” sagde hans far. ”De mangler mænd i år. Det har været en mager høst – ellers ville de ikke gide komme her. Bare stå ret, alle tre, hold hagen oppe og skyd brystet frem. Kig dem ikke direkte i øjnene, men kig heller ikke væk. Være stærk og selvsikker. Vis ingen svagheder. Hvis I vil ind I Kongens Legion, skal I opføre jer somom I allerede var inde.

“Ja, far, “ svarede de tre drenge I kor, mens de stillede sig frem.

Han vendte sig og stirrede på Thor.

”Hvad laver du stadig herude?” Spurgte han. ”Gå ind!”

Thor stod der, helt splittet. Han ville ikke være ulydig overfor sin far, men hans var nødt til at tale med ham.

Hans hjerte buldrede mens han overvejede. Han besluttede at det ville være bedst at adlyde, at hente sværdene og så konfrontere sin far. At være åbenlyst ulydig ville ikke hjælpe.

Thor fór ind i huset, ud gennem bagdøren og ud i våbenskuret. Han fandt sine brødres tre sværd, genstande af stor skønhed alle tre, dekorede med de fineste sølvfæster,

Han spurtet hen til sine brødre, gav dem hver et sværd, og

vendte sig mod sin far.

”Hvad, ingen pudsning?” sagde Drake.

Hans far vendte sig misbilligende mod ham, men før han kunne sige noget, talte Thor.

”Far, vær rar. I har noget at tale med dig om!”

”Jeg sagde du skulle pudse-”

”Far, vær nu rar!”

Hans far skulede tilbage, overvejende. Han måtte have set alvoren i Thors ansigt, og tilsidst sagde han, ”Nå?”

”Jeg vil gerne i betragtning. Med de andre, til Legionen. ”

Hans brødres latterbrøl rejste sig bag ham, og fik hans ansigt til at blusse mørkerødt.

Men hans far lo ikke; tværtimod, hans skulden blev værre.

”Vil du?” spurgte han.

Thor nikkede energisk.

”Jeg er fjorten. Jeg valgbar.”

”Den nederste grænse er fjorten” sagde Drake nedladende, hen over skulderen. ”Hvis de valgte dig ville du være den yngste. Tror du selv de ville vælge en som dig fremfor en som mig, fem år ældre?”

”Du er uforskammet.” sagde Durs. ”Det har du altid været.”

Thor vendte sig mod dem. ”Jeg spørger ikke jer om lov.” sagde han.

Han vendte sig igen mod sin far, der stadig skulede.

”Far, vær nu sød.” sagde han. ”Giv mig en chance. Det er det eneste jeg beder om. Jeg ved godt jeg er ung, men jeg skal nok

bevise at jeg kan, med tiden. ”

Hans far rystede på hovedet.

”Du er ikke nogen soldat, knægt. Du er ikke som dine brødre. Du er en fårehyrde. Dit liv er her, med mig. Du skal udføre dine pligter og udføre dem godt. Man skal ikke drømme for stort. Omfavn dit liv og lær at elske det.”

Thor mærkede sit hjerte knuses og så sit liv smuldre foran sig.

Nej, tænkte han. Det er ikke sandt.

”Men far –”

”Stille!” hvinede han, så skingert at det skar i luften. ”Det er nok med dig nu. Her kommer de. Kom af vejen, og opfør dig ordentligt mens de er her. ”

Hans far tog et skridt og skubbede Thor væk med den ene hånd, som om han var en genstand, han ikke havde lyst til at se på. Hans kødfulde håndflade stak i Thors bryst.

En voldsom rumlem hørtes og landsbyboerne strømmede ud af deres hjem, stillede i i vejkanten. En voksende sky af støv bekendtgjorde karavanen og få minutter senere ankom de, et dusin hestetrukne vogne, der larmede som torden.

De kom ind i byen som en pludselig hær, og gjorde holdt nær ved Thors hjem. Deres heste knejsede på plads, prustende. Det tog lang tid for støvskyen at lægge sig og Thor prøvede uroligt at smugkigge på deres rustninger, deres våben. Han havde aldrig før været så tæt på The Silver, og hans hjerte dunkede.

Soldaten på førerhesten steg af. Her var han, et virkeligt ægte medlem af The Silver, dækket i skinnende ringbrydning, et langt

sværd i hans bælte. Han så ud som om han var i trediveerne, en rigtig mand, skægstubbe i ansigtet, ar på kinden, og en næse der var krum af kamp. Han var den mest kraftige mand Thor havde set, dobbelt så bred som de andre, med en mine, der fortalte at han havde det øverste ansvar.

Soldaten sprang ned på grusvejen, hans sporer ringlede da han gik hen til opstillingen af drenge.

Oppe og nede i landsbyen stod dusinvis af håbefulde drenge ret. At komme ind i The Silver betød et liv i ære, i kamp, i berømmelse, i hæder – sammen med land, titel, og rigdom. Det betød den bedste brud, den frodigste jord, et liv i hæder. Det betød ære for familien, og indtrædelse i Legionen var det første skridt.

Thor kiggede på de store gyldne vogne, og vidste at der kun kunne være så mange rekrutter i dem. Det var et stort kongerige, og de havde mange byer at besøge. Han sank, mens han indså at hans chancer var endnu svagere end han havde troet. Han ville skulle slå alle disse andre drenge – mange af dem kraftige kæmpere – og ovenikøbet hans tre brødre. Hans hjerte sank.

Thor kunne knap få vejret da soldaten tavst gik op ad rækkerne af håbefulde. Han begyndte på den modsatte side af vejen og vendte så langsomt tilbage. Thor kendte selvfølgelig de andre drenge. Han vidste også at nogle af dem hemmeligt ikke ville udpeges, selvom deres familier gerne ville sende dem afsted. De var bange; de ville blive elendige soldater.

Thor brændte af uretfærdigheden. Han følte at han fortjente

at blive udvalgt ligeså meget som nogen af dem. Bare fordi hans brødre var ældre og større og stærkere betød det ikke at han ikke havde ret til at stå og blive valgt. Han brændte af had til sin far og var ved at eksplodere da soldaten nærmede sig.

Soldaten stoppede for første gang, foran hans brødre. Han så op og ned af dem og virkede imponeret. Han rakte ud og greb en af deres sværdskeider og trak i den som for at mærke, hvor fast den var.

Han brød ud i smil.

”Du har ikke brugt dit sværd i kamp endnu, har du?” Spurgte han Drake.

Thor så Drake nervøs for første gang i sit liv. Drake sank.

”Nej, min herre. Men jeg har øvet med den mange gange, og jeg håber at –“

”Øvet!”

Soldaten buldrede af latter og vendte sig mod de andre soldater, som tog del i morskaben og lo lige op i Drakes ansigt.

Drake blev ildrød. Det var første gang Thor havde set Drake forlegen – normalt var det Drake, der gjorde andre forlegne.

”Nå men så skal jeg sandelig nok fortælle vores fjender at de skal frygte dig – dig der trækker sværdet, når du øver!”

Flokken af soldater lo igen.

Soldaten vendte sig mod Thors andre brødre-

”Tre brødre fra samme stamme” sagde han, og gned sine sskæbstubbe på hagen. ”Det kan godt blive nyttigt. I er alle en god størrelse. Dog er I uprøvede. I har brug for meget træning,

hvis I skal nå til skæringen.”

Han tøvede.

”Jeg tror godt vi kan finde plads”

Han nikkede mod den bageste vogn.

”Smut ind og skynd jer. Før jeg skifter mening.”

Thors tre brødre spurtede hen til vognen, storsmilende. Thor lagde mærke til at hans far også smilede.

Men han var slukøret, da han så dem gå.

Soldaten vendte sig og gik videre til det næste hus. Thor kunne ikke holde det ud mere.

”Herre!” Udbrød Thor højt.

Hans far vendte sig og skulede til ham, men Thor var ligeglad nu.

Soldaten stoppede, han havde ryggen til ham og nu drejede han sig langsomt.

Thor tog to skridt fremad, hans hjerte buldrede, men hans skød brystet frem så langt som han kunne.

”De har ikke overvejet mig, Herre, ” sagde han.

Soldaten der var overrasket, så op og ned ad Thor som om han var en vittighed.

”Har jeg ikke?” Spurgte han og brød ud i latter.

Hans mænd brød også ud i latter. Men Thor var ligeglad. Dette var hans øjeblik. Det var nu eller aldrig.

”Jeg vil optages i Legionen!” sagde Thor.

Soldaten gik hen imod Thor.

”Nå så det vil du?”

Han så ud som om han morede sig.

”Og har du nået dit fjortende år endnu?”

”Det har jeg Herre. For to uger siden.”

”For to uger siden!”

Soldaterne skreg af grin, og det same gjorde mændene bagved dem.

”Jamen, så vil vores fjender helt sikkert ryste af skræk ved synet af dig,”

Thor mærkede at han brændte af skam. Han var nødt til at gøre noget. Han kunne ikke bare lade det ende sådan her. Soldaten vendte sig for at gå – men Thor kunne ikke tillade det.

Thor trådte frem og råbte: ”Herre! De begår en fejl!”

Et forskrækket gisp spredte sig igennem mængden, da soldaten stoppede og langsomt vendte sig igen.

Nu skulede han.

”Dumme dreng, ” sagde hans far og greb Thor hårdt i skulderen, ” gå ind igen!”

”Det gør jeg ikke!” råbte Thor, mens han rystede sin fars greb af.

Soldaten trådte frem og hans far bakkede væk.

”Kender du straffen for at fornærme The Silver?” vrissede soldaten.

Thors hjerte buldrede vildt, men han kunne ikke trække det tilbage nu.

”Vær venlig at tilgive ham, Herre,” sagde hans far, ” Han er bare et lille barn og –”

”Jeg taler ikke til dig,” sagde soldaten. Med et tilintetgørende blik tvang han Thors far til at vende sig.

Soldaten vendte sig igen mod Thor.

”Svar mig!” sagde han.

Thor sank uden at kunne sige noget. Dette her var ikke sådan han havde forestillet sig det.

”At fornærme The Silver er at fornærme Kongen selv,” sagde Thor stille, han sagde det nøjagtigt som han havde lært sig det udenad.

”Ja” sagde soldaten. ”Det betyder at jeg kan give dig fyrre piskeslag hvis jeg vil.”

”Jeg vil ikke fornærme nogen Herre” sagde Thor. ”Jeg vil bare vælges. Vær rar. Jeg har drømt om det her hele mit liv. Vær rar. Lad mig slutte mig til jer.”

Soldaten så på ham og langsomt blødte hans ansigt op. Efter en lang pause, rystede han på hovedet.

”Du er ung, dreng. Du har et stolt hjerte. Men du er ikke klar. Kom tilbage til os, når du er tør bag ørerne.”

Med de ord, vendte han sig og stormede væk, uden at værdige de andre drenge et blik. Han sted hurtigt til hest.

Thor stod slukøret og kiggede mens karavanen rullede i gang; så snart som de var ankommet, så snart var de væk igen.

Det sidste Thor så var sine brødre, siddende bag i den sidste vogn, mens de gloede på ham, misbilligende, drillende, De blev kørt væk foran hans øjne, væk fra det her, ind i et bedre liv.

Thor følte han døde indvendigt.

Da spændingen rundt om ham blegnede, luskede landsbyboerne ind i deres huse.

”Forstår du hvor dum du var idiotiske knægt?” Vrissede Thors far og tog fat i hans skuldre. ”Er du klar over at du kunne have ødelagt dine brøders chancer?”

Thor børstede sin fars hånd voldsomt af, og hans far rakte armen tilbage og stak ham en lussing.

Thor mærkede at det sved og skulede til sin far. En del af ham ønskede for første gang at slå igen mod sin far. Men han styrede sig.

”Gå ud og hent mine får og bring dem tilbage, Nu! Og når du kommer tilbage, skal du ikke forvente at få et måltid mad af mig. Du må gå sulten i seng og tænke over hvad du har gjort.”

”Måske kommer jeg aldrig tilbage!” Råbte Thor, mens han vendte sig og stormede ud, væk fra sit hjem, mod bakkerne.

”Thor!” råbte hans far. Et par landsbyboere som var blevet tilbage på vejen stoppede og kiggede.

Thor begyndte at trave, så at løbe, han ville bare så langt væk herfra som muligt. Han lagde næsten ikke mærke til at han græd, tårerne flød nedover hans ansigt, ved tanken om at hver eneste drøm han havde haft var knust.

KAPITEL TO

Thor vandrede i timevis i bakkerne, sydende, indtil han til slut valgte en bakke og satte sig, med armene krydsede over sine ben og så ud imod horisonten. Han så vognene forsvinde, så støvskyen, der blev hængende i flere timer efter.

Der ville ikke blive flere besøg. Nu var han dømt til at blive her i denne landsby i årevis, mens han ventede på en ny chance – hvis de nogensinde kom tilbage. Hvis hans far ville tillade det nogensinde. Nu ville det bare være ham og hans far alene i huset, og hans far ville helt sikkert udspy al sin vrede over ham. Han ville fortsat være sin fars lakaj, år ville gå og til sidst ville han ende som ham, fastlåst i et lille ligegyldigt liv—mens hans brødre ville vinde hæder og berømmelse. Hans årer brændte af uretfærdigheden. Det var ikke det, der var hans skæbne. Det vidste han.

Thor hærgede sin hjerne for noget han kunne gøre, en måde han kunne ændre det. Men der var intet. Det her var de kort han havde på hånden.

Efter at have siddet i timevis, rejste han sig modløst og begyndte at krydse sig vej op af de velkendte bakker, højere og højere. Uundgåeligt, drev han tilbage til fåreflokken, til den høje bakke. Mens han klatrede, faldt den første sol på himlen og den anden nåede sit højdepunkt, og skabte en grøn tone over det hele. Thor tog sig god tid, slentrede, tanketom og tog slyngen

med det slidte læderhåndtag, fra sit bælte. Han følte i posen, der var bundet til hans hofte og mærkede på sin stensamling, hver sten mere glat end den anden, håndplukket fra de mest udsøgte kløfter. Indimellem havde han skudt efter fugle, og andre gange mod gnavere. Det var en indgroet vane, opbygget igennem mange år. I starten havde han ikke ramt noget, og så en gang havde han ramt et dyr i bevægelse. Efter det ramte han altid plet. Nu, var stenkast blevet en del af ham—og det hjalp med at få vreden lidt på afstand. Hans brødre kunne måske svinge et sværd igennem en træstamme – men de ville aldrig kunne tamme en flyvende fugl med en sten.

Thor satte tanketomt en sten fast i slyngen, lænede sig tilbage og skød den med alt han havde, mens han forestillede sig han skød den efter sin fat. Han ramte en gren langt væk, og tog den rent ned. Fra dengang han havde opdaget at han rent faktisk kunne dræbe et dyr i bevægelse, var han holdt op med at skyde efter dem, bange for sine egne kræfter og uden at have lyst til at skade noget, nu var hans mål grene.

Det var selvfølgelig anderledes, hvis der var en ræv, der kom efter fåreflokken. Med tiden havde de lært at holde sig fra ham og Thors får var derfor de sikreste i landsbyen.

Thor tænkte på sine brødre og på hvor de var nu og han skummede af vrede. Efter en dagsrejse ville de ankomme i Kongens Hof. Han kunne lige forestille sig det. Han så dem blive modtaget af folk i deres fineste tøj, til stor fanfare. Krigere hilste dem. Medlemmer af The Silver. De ville blive taget ind og få

tilbudt et sted at bo I Legionens barakker, et sted at træne på Kongens pladser og få lov til at bruge de fineste våben. De ville alle blive en kendt ridders væbner. En dag ville de selv blive riddere, få deres egne heste, deres eget våbenskjold og deres egen væbner. De ville være med til alle fester og deltage i Kongens måltider. Det var et magisk liv. Og det var smuttet ud igennem hans fingre.

Thor følte sig fysisk syg og prøvede at tvinge det hele væk fra sine tanker. Men han kunne ikke. En del af ham, en dybtliggende del, skreg af ham. Den fortalte ham at han ikke skulle give op, at han havde en større skæbne end dette, Han vidste ikke hvad det var, men det var ikke her. Han kunne mærke at han var anderledes. Måske endda speciel. At ingen forstod ham. Og at de alle undervurderede ham.

Thor nåede den højeste top og fik øje på sin flok. De var veldresserede, de stod alle sammen stadigvæk, og gnaskede tilfredse på det græs de fandt. Han talte dem og kiggede efter de røde mærker, han havde tegnet på deres rygge. Det løb ham koldt ned ad ryggen, da han var færdig. Det manglede et får.

Han talte igen og igen. Han kunne ikke tro det: et får var væk.

Thor havde aldrig mistet et får før, og hans far ville aldrig tilgive ham dette. Endnu værre, han hadede tanken om at et af hans får var faret vild, alene og sårbar i vildmarken. Han hadede at se noget uskyldigt, der led.

Thor pilede op til toppen af bakken og skannede horisonten indtil han fik øje på det, langt væk, mange bakker væk: det

ensomme får, det røde mærke på ryggen. Det var det vilde får i flokken. Hans hjerte sank, da han indså at fået ikke bare var flygtet, men havde valgt, af alle steder at begive sig mod vest, til Darkwood.

Thor sank en klup. Darkwood var et forbudt område – ikke bare for får, men for mennesker. Det var udenfor landsbyens grænse, og siden han havde lært at gå, vidste Thor at han ikke måtte begive sig derhen. Han havde aldrig gjort det. Legenderne sagde at det var sikker død, skovene var uden stier og fyldt med blodtørstige dyr.

Thor så op mod himlen, overvejende. Han kunne ikke lade fåret slippe. Han regnede ud at hvis han kunne gå hurtigt, kunne han komme tilbage i tide.

Efter et sidste blik tilbage, vendte han sig og begyndte at spurte, vestover mod Darkwood, mens tætte skyer samlede sig over ham. Han havde en urolig følelse, og dog så hans ben ud til at bære ham uden hans vilje. Han kunne mærke at han ikke kunne vende om, selv hvis han havde villet.

Det var som at løbe ind i et mareridt.

*

Thor spurtet ned ad alle bakkerne uden pause, in i den tætte bevoksning af Darkwood. Stierne endte, hvor skoven begyndte og han løb ind i uopdaget territorie, sommer blade knasende under hans fødder.

I det øjeblik han trådte ind i skoven, var han omgivet af mørke, lyset blev blokeret af de tårnhøje fyrretræer over ham. Det var

også koldere her og da han trådte over tæskelen, mærkede han en kuldegysning. Det var ikke kun mørket eller kulden – det var noget andet. Noget han ikke havde ord for. Det var en følelse af at han blev iagttaget.

Thor kiggede op på de ældgamle krogede grene, tykkere end ham selv, svajende og knirkende i vinden. Han havde ikke engang gået halvtreds skridt ind i skoven, da han begyndte at høre mærkelige dyreløde.

Han vendte sig og kunne knap se den åbning, han var kommet ind af; og han følte allerede at der ikke var nogen vej ud. Han tøvede.

Men der var noget anderledes ved dagen I dag, der fik Thor til at være ligeglad. Der fik ham til at kaste al forsigtighed over bord. En del af ham ville overskride grænser, komme så langt væk hjemmefra som muligt, og lade livet føre ham hvorhen det ville.

Han begav sig videre, standsede så, usikker på hvilken vej han skulle gå. Han bemærkede kendemærker, bøjede grene hvor hans får måtte have fået, og drejede i den retning. Efter noget tid drejede han igen.

Før der var gået en time mere var han faret vild. Han forsøgte at huske retningen, han var kommet fra – men han var ikke sikker mere. En urolig følelse lagde sig i hans mave, men han regnede ud at den eneste vej var fremad, så han fortsatte,

Langt væk, kunne Thor glimte en solstråle og gik efter den. Pludselig var han i en lille lysning, han stoppede ved kanten,

åndeløs – han kunne ikke tro hvad han så.

Der stod en mand foran ham, med ryggen til Thor, klædt i en lang blå satin kåbe. Nej, ikke en mand- Thor kunne mærke det på afstand. Han var noget andet. En druide måske. Han stod rank og høj, hovedet dækket af en hætte, helt stille, som om han ikke havde en bekymring i verden.

Thor vidste ikke hvad han skulle gøre. Han havde hørt om druider, men havde aldrig mødt en. Af kåbens markeringer, de udsøgte guld tegninger, kunne han se at dette ikke bare var en druide. Det var kongelige markeringer, fra Kongens Hof. Thor forstod det ikke, hvad lavede en kongelig druide her?

Efter hvad der føltes som en evighed, vendte druiden sig langsomt og så på ham, og da han gjorde, genkendte Thor hans ansigt. Han mistede pusten. Det var et af de mest berømte ansigter i kongeriget: Kongens personlige Druide. Argon, rådgiver af konger i de Vestlige Kongeriger i århundreder. Hvad lavede han her, langt fra det kongelige hof, midt i Darkwood, det var et mysterium. Thor spekulerede om om det var noget han drømte.

“Dine øjne bedrager dig ikke.” sagde Argon, mens han stirrede direkte på Thor.

Han stemme var dyb og ældgammel, som om den blev talt af træerne selv. Hans store gennemsigtige øjne, borede sig igennem Thor som om han regnede ham ud. Thor mærkede en intens energi der strålede ud fra druiden – som om han stod over for solen.

Thor faldt omgående ned på knæ og bøjede sit hoved.

”Min Herre”, sagde han. ”Jeg undskylder at have forstyrret Dem.”

Respektløshed over for en Kongens rådgiver ville medføre fængsel eller død.

Det var en ting, der var indpisket i Thor siden blev født.

”Rejs dig, barn”, sagde Argon. ”Hvis jeg havde ønsket, du skulle knæle ville jeg have sagt det.” Langsomt rejste Thor sig og så på ham. Argon gik et par skridt fremad, tættere på. Han standsede og stirrede på Thor indtil Thor begyndte at føle det ubehageligt.

”Du har din mors øjne”, sagde Argon.

Thor var forundret. Han havde aldrig mødt sin mor, og havde aldrig mødt nogen, bortset fra hans far, som havde kendt hende. Han havde fået at vide at hun var død i barselsseng, noget Thor altid havde følt sig skyldig over. Han havde en mistanke om at det var derfor hans familie hadede ham.

”Jeg er bange for at De forveksler mig med en anden”, sagde Thor. ”Jeg har ingen mor”.

”Har du ikke?” Spurgte Argon med et smil. ”Blev du født af en mand?”

”Det jeg ville have sagt Herre, var at min mor døde i barselseng. ”Jeg tror De forveksler mig”.

” Du er Thorgrin, af McLeod klanen. Den yngste af fire brødre. Den der ikke blev udvalgt.”

Thors øjne blev vidtåbne. Han vidste ikke hvad det her var. At

nogen af Argons byrd skulle vide, hvem han var – det var mere end han kunne fatte. Han havde aldrig forestillet sig at han skulle være kendt af nogen udenfor landsbyen.

”Hvordan... Ved De det?”

Argon smilede tilbage, men svarede ikke.

Thor blev pludselig interreseret.

”Hvordan..” Tilføjede han, mens han famlede efter ordene, “...hvordan kender De min mor? Har de mødt hende? Hvem var hun?”

Argon vendte sig og gik væk.

”Spørgsmål en anden gang, ” sagde han.

Thor så ham gå væk. Forvirret. Det var sådan et svimlende og mystisk møde, og det skete alt sammen så hurtigt. Han besluttede at han ikke kunne lade Argon forsvinde; han skyndte sig efter ham.

”Hvad laver De her?” spurgte Thor, mens han indhentede ham. Argon, der gik mens han brugte sin stav, en ældgammel elfenbens ting, gik forbavsende hurtigt. ”De ventede ikke på mig, gjorde De?”

”Hvem ellers?” spurgte Argon.

Thor skyndte sig at indhente ham, han fulgte efter ham ind i skoven væk fra lysningen.

”Men hvorfor mig? Hvordan vidste De at jeg ville komme? Hvad vil De mig?”

”Så mange spørgsmål, ”Sagde Argon. “Du hører ikke efter. Du skulle lytte i stedet for. “

Thor fulgte ham mens de fortsatte igennem den tætte skov, han prøvede at være stille.

”Du kom for at lede efter dit fortabte får, ” sagde Argon. ”En ædel indsats. Men du spilder din tid. Hun overlever ikke.”

Thors øjne var vidtåbne.

”Hvordan ved De det? “

”Jeg kender verdener som du aldrig kommer til at kende, dreng. I det mindste ikke endnu.”

Thor overvejede mens han småløb for at følge med.

”Du vil dog ikke lytte. Det er din natur. Stædig. Ligesom din mor. Du vil alligevel fortsætte efter dit får, besluttet på at redde hende.”

Thor blev rød i hovedet fordi Argon læste hans tanker.

”Du er en ilter dreng” tilføjede han. ”Viljestærk. Alt for stolt. Positive træk. Men en dag bliver de måske din undergang.”

Argon begyndte at vandre op ad en mosgroet højderyg og Thor fulgte efter.

”Du vil gerne optages i Kongens Legion, ” sagde Argon.

”Ja!” svarede Thor ophidset. ”Er der en chance for mig? Kan De få det til at ske?”

Argon lo, en dyb hul lyd, der sendte kuldegysninger op ad Thors rygrad.

”Jeg kan få alt og ingenting til at ske. Din skæbne er allerede skrevet. Men det er op til dig at vælge det.”

Thor forstod det ikke.

Det nåede toppen af højdedraget, da Argon standsede og

vendte sig mod ham. Thor stod kun en halv meter væk, og Argons energi brændte igennem ham.

”Din skæbne er vigtig,” sagde ham. ”Forlad den ikke.”

Thors øjne blev store. Hans skæbne. Vigtig. Han mærkede at han svulmede af stolthed.

”Jeg forstår det ikke. De taler i gåder. Vær sød at fortæl mig noget mere.”

Argon forsvandt.

Thor tabte underkæben. Han så sig rundt overalt, lyttede, undrede sig. Havde han opdigtet det hele? Var det en slags indbildning?

Thor vendte sig og undersøgte skoven; fra hans udkigspunkt, helt oppe på højdedraget, kunne han se meget længere end før. Da han kiggede, kunne han se beevægelse i det fjerne. Han hørte en lyd og var sikker på at det var hans får.

Han tumlede ned af det mosgroede, bjerg og skyndte sig i retning af lyden, tilbage igennem skoven. Mens han løb, kunne han ikke ryste mødet med Argon af sig. Han kunne knap fatte at det var sket. Hvad lavede Kongens druide her, af alle steder. Han havde ventet på ham. Men hvorfor? Og hvad mente han med det med hans skæbne.

Jo mere Thor forsøgte at forstå det, jo mindre forstod han. Argon havde advaret ham mod at fortsætte, men fristede ham alligevel til det. Nu, mens han løb, følte han en stigende forudelse, som om noget skelsættende var ved at ske.

Han vendte sig og stoppede brat midt i løbet på grund af

det han så foran sig. Alle hans værste mareridt blev bekræftede i et eneste øjeblik. Hans hår rejste sig, og han indså at han havde begået en alvorlig fejltagelse, ved at komme så dybt ind i Darkwood.

Overfor ham, mindre end tredive skridt væk var en Sybold. Bulende, muskuløs, stående på alle fire, på størrelse med en hest, var den det mest frygtede dyr i Darkwood, måske endda i hele kongeriget. Thor havde aldrig set en, men havde høre alle historierne. Den mindede om en løve, men var større, bredere, dens pels var dyb violet og dens øjne glødede gult. Legenderne fortalte at dens violette farve kom fra uskyldige børns blod.

Thor havde i hele sit liv kun hørt om ganske få, der havde set bæstet, og de var endda anset for at være tvivlsomme. Måske var det fordi ingen rent faktisk havde overlevet et møde med en. Der var dem der sagde at Sybolden, var skovens Gud og et varsel. Hvad det varsel var havde Thor ingen anelse om.

Han trådte et forsigtigt skidt tilbage.

Sybolden med sin kæmpe kæber halvt åbne, hugtænder der drev af savl, stirrede tilbage med sine gule øjne. I dens mund var Thors bortløbne får: Skrigende og hængende med hovedet nedad og halvdelen af kroppen gennemboret af hugtænder. Det var næsten dødt. Sybolden så ud til at nyde at drabet, den tog sin tid over det og så ud til at fornøje sig med torturen.

Thor kunne ikke udholde skrigene. Fåret vred sig hjælpeløst, og han følte sig ansvarlig.

Thors første impuls var at stikke af, men han vidste allerede

godt at det var nyttesløst. Bæstet kunne løbe fra alt og alle. At stikke af ville bare give den mod. Han kunne heller ikke forlade sit får og lade det dø sådan.

Han stod lammet af frygt, og vidste at han blev nødt til at handle på en eller anden måde.

Hans reflekser tog over. Han greb langsomt ned til sin bæltetaske, fiskede en sten op og lagde den i slyngen. Med en rystende hånd bandt han den op, tog et skridt fremad og kastede.

Stenen sejlede igennem luften og ramte plet. Et perfekt skud. Den ramte fåret i øjet, og gled igennem til hjernen.

Fåret blev slapt. Dødt. Thor havde skånet dyret for dets lidelse. Sybolden gloede, rasende over at Thor havde dræbt dens legetøj. Den åbnede langsomt sine enorme kæber og lod fåret falde ud, og lande med et bump i skovbunden. Så så den på Thor.

Den snerrede en dyb, ond lyd, der steg op fra dens mave. Mens den luskede hen mod ham, satte Thor med bankende hjerte en sten mere i slyngen, rakte tilbage og gjorde klar til at fyre af igen.

Sybolden sprang frem, hurtigere end noget andet, Thor havde set i sit liv.

Thor gik et skridt fremad og kastede stenen, mens han bad en bøn, om at den ville ramme, vel vidende at han aldrig ville have tid til at slynge en mere før den nåede frem.

Stenen ramte bæstet i det højre øje, og slog det ud. Det var et utroligt kast, et der ville have bragt mindre dyr i knæ.

Men dette var ikke et mindre dyr. Bæstet var ustoppeligt. Det

skreg på grund af skaden, men tabte end ikke hastighed. Selv uden et øje, selv med stenen lejret i hjerne, fortsatte det at brage hjernedødt frem mod Thor. Der var intet han kunne gøre.

Et øjeblik efter var bæstet på ham. Det for frem med sin kæmpe klog og rev hans skulder.

Thor skreg. Det føltes som tre knive, der skar henover hans kød, varmt blod, pulsede omgående ud af såret.

Bæstet naglede ham til grunden på alle fire. Vægten var overvældende, som om en elfant stod på brystet af ham. Thor mærkede sine ribben blive knust.

Bæstet kastede sit hoved tilbage, åbnede sine brede kæber og afslørede hugtænderne, mens det begyndte at sænke dem ned mod Thors strube.

Mens det gjorde det, greb Thor ud efter dets hals; det var som at gribe om en tæt muskel. Thor kunne næsten ikke holde ved. Hans arme begyndte at ryste, som hugtænderne kom nærmere. Han mærkede den varme ånde over hele sit ansigt, mærkede savlet dryppe ned på hans hals. En brummen kom dybt nede fra dyrets bryst, svidende i Thors ører. Han vidste han ville dø.

Thor lukkede øjnene.

Kære Gud. Giv mig styrke. Lad mig slås mod denne skabning. Kære Gud, jeg beder dig. Jeg vil gøre alt du beder mig om. Jeg vil skylde dig en stor ting.

Og så skete der noget. Thor mærkede en enorm varme skyde op inden i sin krop, flød igennem hans årer, som et energifelt der fløj igennem ham. Han åbnede øjnene og så noget der

overraskede ham: Fra hans håndflader strålede et gult lys, og da han skubbede fra ind i bæstets strube, var han overraskende nok i stand til at holde det stangen.

Thor skubbede videre indtil han rent faktisk skubbede bæstet tilbage. Hans styrke voksede og han mærkede en eksplosion af energi – et øjeblik senere fløj bæstet tilbage. Thor havde sendt det tre meter væk. Det landede på ryggen.

Thor satte sig op, uden af forstå hvad der var sket.

Bæstet kom på benene. Så i et kæmpe raseri, angreb det igen – men denne gang var det anderledes for Thor. Energien jog igennem ham; Han følte sig mere magtfuld end han nogensinde havde følt.

Da bæstet sprang op i luften igen, bukkede Thor ned, greb om dets mave og smed det, bæstet egen vægt bar det langt væk.

Bæstet fløj igennem skoven, smadrede ind i et træ og faldt sammen på jorden.

Thor sitrrede, forundret. Havde han lige kastet en Sybold?

Bæstet blinkede to gange og kiggede så på Thor. Det rejste sig og angreb igen.

Denne gang, mens det kastede sig over ham, greb Thor efter dets strube. De faldt begge ned, bæstet ovenpå Thor. Men Thor rullede op så han kom øverst. Thor holdt fast og kvalte det med begge hænder, mens bæstet forsøgte at rejse sit hoved og snappe hugtænderne efter ham. De kunne ikke nå. Thor som mærkede en ny styrke, begravede sine hænder og gav ikke slip. Han lod energien jage igennem ham. Og snart, uforklarligt, følte han sig

stærkere end bæstet.

Han var ved at kvæle Sybolden til døde. Endelig, bæstet blev slapt.

Thor gav ikke slip i et helt minut.

Han stod langsomt, forpustet og stirred ned med store øjne, mens han holdt sin sårede arm. Hvad var der lige sket? Havde han, Thor, lige dræbt en Sybold?

Han følte det var et tegn, på denne af alle dage. Han følte det som om der var sket noget kæmpestort. Han havde lige dræbt det mest berygtede og frygtede af alle dyr i kongeriget. Alene. Uden et våben. Det var som om det ikke var virkelighed. Ingen ville tro ham.

Han mærkede verden snurre rundt, mens han undrede sig over, hvilke kræfter der var kommet op i ham, hvad det betød, hvem han virkelig var. De eneste, der havde sådanne kræfter var Druider. Men hans far og mor var ikke Druider, så han kunne heller ikke være det.

Eller kunne han?

Han fornemmede nogen bag ham, snurrede rundt og så Argon stå der, stirrende ned på dyret.

"Hvordan kom De herhen?" spurgte Thor overvældet.

Argon ignorerede ham.

"Så De hvad der skete? Spurgte Thor, stadigvæk uden at tro på det. "Jeg ved ikke hvordan jeg gjorde det."

"Men du ved at det skete." svarede Argon. "Dybt nede, ved du det. Du er anderledes end de andre."

”Det var som...en bølge af kræfter,” sagde Thor. ”Ligesom en styrke jeg ikke vidste jeg havde.”

”Energi feltet,” sagde Argon. ”En dag vil du kende det rigtigt godt. Måske lærer du endda at kontrollere det.”

Thor greb sin skulder, smerten var ulidelig. Han kiggede ned og så at hans hånd var dækket af blod. Han følte sig svimmel, og var bekymret for hvad der ville ske, hvis han ikke fik hjælp.

Argon tog tre skridt frem, rakte ud og tog fat i Thors frie hånd, og satte den bestemt ned på såret. Han holdt den der, lænede sig tilbage og lukkede øjnene.

Thor mærkede en varm følelse, jage igennem armen. På sekunder var det klistrede blod på hans hånd tørt, og smerten begyndte at falme.

Han så ned og kunne ikke fatte det: Såret var helet. Det eneste, der var tilbage var tre lange ar, hvor kløerne havde kradset – men de var lukkede og så ud til at være flere dage gamle. Der var ikke mere blod.

Thor kiggede på Argon i forbavselse.

”Hvordan gjorde De det?” spurgte han.

Argon smilede.

”Jeg gjorde ikke. Du gjorde det. Jeg styrede bare dine kræfter.”

”Men jeg har ikke helbredelseskrafter” svarede Thor forvirret.

”Har du ikke?” sagde Argon.

”Jeg forstår det ikke. Der er ikke noget af det her, der giver

mening,” sagde Thor med stigende utålmodighed. ”Vær sød at forklar mig det.”

Argon så væk.

”Der er nogle ting, du må lære med tiden.”

Thor kom i tanke om noget.

”Betyder det så at jeg kan blive optage I Kongens Legion?”

Spurgte han ophidset. ”Hvis jeg kan dræbe en Sybold, så kan jeg helt sikkert klare mig over for de andre drenge.”

”Det kan du helt sikkert, ” svarede han.

”Men de valgte mine brødre – de valgte ikke mig.”

”Dine brødre kunne ikke have dræbt bæstet.”

Thor stirrede tilbage, mens han tænkte.

”Men de har allerede afvist mig. Hvordan kan jeg så blive optaget?”

”Hvornår har en kriger, skulle inviteres?” spurgte Argon.

Han ord sank dybt ind. Thor mærkede at han blev varm over det hele.

”Siger De, at jeg bare skal møde op? Uden en invitation?”

Argon smilede.

”Du skaber din skæbne. Ingen andre kan det.”

Thor blinkede – og et øjeblik efter var Argon væk. Igen.

Thor snurrede rundt, så i alle retninger, men det var intet spor af ham.

”Herovre!” lød en stemme.

Thor vendte sig og så en kæmpe klippesten foran sig. Han fornemmede at stemmen kom fra toppen, og han klatrede med

det samme op på stenen.

Han nåede toppen og var forvirret, han så intet tegn på Argon.

Men fra dette udkigspunkt kunne han se over trætoppene af Darkwood. Han kunne se hvor Darkwood endte, han så den anden sol gå ned i mørkegrønt, og forbi den var vejen der førte til Kongens Hof.

“Vejen er din,” kom stemmen. ”Hvis du tør.”

Thor snurrede rundt, men så intet. Det var bare en stemme, som et ekko. Men han vidste at Argon var der, et sted, for at opildne ham. Og dybt nede kunne han mærke at han havde ret.

Uden et øjeblik ekstra tøven, væltede Thor ned af klippen og satte i løb igennem skoven med retning mod vejen i det fjerne.

Han spurtede mod sin skæbne.

KAPITEL TRE

Kong MacGil- bred, med en brystkasse som en tønne, et kraftigt skæg og langt gråt hår, en bred pande, der bar mærke af for mange slag – stod på de øverste volde af sit slot, hans dronning ved hans side, og holdt øje med dagens spirende festligheder. Hans kongelige jorder foldede sig ud under ham i al deres herlighed, og strakte sig så langt øjet rakte, en blomstrende by, omkranset af ældgamle befæstninger. Kongens Hof. Sammenvævet af en labyrint af snoede gader og sten bygningen af alverdens former og størrelser – for krigerne, arbejdsmændene, hestene, The Silver, Legionen, vagterne, barakkerne, våbenlagrene, arsenalet – og imellem dem hundredvis af boliger til de mange af hans folk, der havde valgt at bo indenfor disse bymure. Imellem disse gader udbredte der sig, hektarvis af græs, kongelige haver, stemomkransede torve, fantastiske springvand. Kongens Hof var blevet forskønnet og forbedret i århundreder, af hans far, og hans far før ham- og den lå nu på toppen af sin herlighed. Uden tvivl var den nu den sikreste højborg i det Vestelige Kongerige.

MacGil var velsignet med de fineste og mest loyale krigere nogen konge havde haft, og i hans livstid var der ingen, der havde turdet angribe. Den syvende MacGil på tronen var han og han havde siddet der godt i de toogtredive år han havde regeret. Han havde været en vis og god konge. Landet havde

haft stor fremgang i hans regeringstid. Han havde fordoblet hæren, udvidet byerne, bragte sit folk velstand og der var ingen utilfredshed hos folket. Han var kendt som en gavmild konge og der havde aldrig været tidligere været en lignende periode med velstand og fred som siden han indtog tronen.

Det var paradoksalt nok, præcist det der holdt MacGil vågen om natten. MacGil kendte sin historie: I alle tider havde der aldrig været en så lang periode uden en krig. Han tænkte ikke længere på om der ville komme et angreb – men på hvornår. Og fra hvem.

Den største trussel, var selvfølgelig fra nogen udenfor Ringen, fra de vildes rige, det der regerede Vildmarken, det der havde underkuet alle folkene udenfor Ringen, over Kløften. For MacGil og de syv generation før ham havde, de Vilde aldrig udgjort en direkte trussel. På grund af hans kongeriges specielle geografi, formet i en perfekt cirkel – en ring – adskilt fra resten af verden af en dyb kløft, en mil bred og beskyttet af et energiskjold, der havde været aktivt siden en MacGil kom på tronen, havde de ikke noget at frygte fra de Vilde. Barbarene havde forsøgt at angribe mange gange, at trænge igennem skjoldet, at krydse kløften, men ikke en eneste gang var det lykket for dem. Så længe han og hans folk holdt sig inden for Ringen, var der ingen ydre trussel.

Det betød dog ikke, at der ikke var nogen indre trussel. Og det var det, der havde holdt MacGil vågen om natten i den seneste tid. Præcist det var formålet med dagens festligheder: Hans ældste

datters bryllup. Et bryllup, der var arrangeret for at afvæbne hans fjender, for at opretholde den skrøbelige fred imellem de Østlige og Vestlige Kongeriger af Ringen.

Ringen strakte sig godt og vel fem hundrede mil i hver retning, og var opdelt i midten af en bjergkæde. Højlandet. På den anden side af Højlandet, lå det Østlige Kongerige, der regerede den anden halvdel af Ringe. Og dette Kongerige der havde været regeret i århundreder af deres rivaler McClouds havde altid prøvet at ryste den skrøbelige våbenhvile med MaCGils. McClouds var utilfredse og sure over deres lod, overbevist om at deres side af kongeriget havde mindre frugtbar jord. De anfægtede også Højlandet og insisterede på at hele bjergkæden var deres, når mindst halvdelen af den tilhørte MacGils. Der var evindelige grænsetræfninger og truslen om invasion var konstant.

MacGil blev irriteret, når han grundede over det. McClouds skulle være lykkelige; de var trygge indenfor Ringen, beskyttet af Kløften, de sad på frodig jord og havde ikke noget at frygte. Hvorfor kunne de ikke bare være tilfredse med deres egen halvdel af Ringen? Det var udelukkende fordi MacGil havde oparbejdet en så stærk hær, at for første gang i historien turde McClouds ikke angribe. Men MagGil, som den kloge konge han var, fornemmede noget i horisonten; han vidste at denne fred ikke kunne fortsætte. Derfor havde han arrangeret dette bryllup, hans ældste datter og den ældste prins af McCloud slægten. Og nu var dagen kommet.

Da han kiggede ned, så han under sig tusinder af undersætter

klædt i farverige kjortler udstrakt under sig, tilrejst fra alle hjørner af riget, fra begge sider af Højlandet. Næsten hele Ringen, alle flød de ind i hans fæstninger. Hans folk havde forberedt sig i måneder, udkommanderet til at få alt til at se fremgangsrigt og stærkt ud. Dette var ikke blot en bryllupsdag, dette var en dag, hvor der skulle sendes et signal til McClouds.

MacGil overvågede sine hundredevis af soldater, der stod i geledder langs med voldene, I gaderne, langs med murene, flere soldater end han nogensinde ville have behov for – og følte sig tilfreds. Det var sådan en fremvisning af magt han ønskede; men han følte sig også urolig; omgivelserne var ladede, modne til en træfning. Han håbede at der ikke, på nogle af siderne, ville være nogle hidsigproppe, opflammede af druk, der ville fare i flint.

Han skannede pladserne til dyster og pladserne til leg og tænkte på den kommende dag, fuld af leg og dyster og al slags festlighed. De ville være intense. McClouds ville helt sikkert ankomme med deres egen lille hær, og hver eneste dyst, hver eneste brydekamp, hver eneste konkurrence ville få en betydning. Hvis bare én gik skævt, kunne det udvikle sig til kamp.

”Min Konge?”

Han mærkede en blød hånd på hans og vendte sig for at se på sin Dronning, Krea, stadig den smukkeste kvinde han havde kendt. Lykkeligt gift med ham i hele hans regeringstid, havde hun født ham fem børn, tre af dem drenge, og havde aldrig brokket sig. Ovenikøbet var hun blevet hans mest betroede rådgiver. Med

årene havde han fundet ud af at hun var klogere end alle hans mænd. Faktisk, klogere end ham selv.

”Det er en politisk dag, ” sagde hun. ”Men også vores datters bryllupsdag. Prøv at nyd den. Det sker ikke to gange.”

”Jeg var mindre bekymret, da jeg intet havde, ” svarede han. ”Nu da vi har det hele, bekymrer alt mig. Vi er trygge. Men jeg, føler mig ikke tryg.”

Hun så på ham med medfølelse øjne, store og nøddebrune; de så ud som om de indeholdt hele verdens visdom. Hendes øjenlåg hang lidt, som de altid havde gjort, fik hende til at se lidt søvnig ud, indrammet af hendes smukke glatte brune hår, der var isprængt lidt gråt, og faldt ned på begge sider af hendes ansigt. Hun havde få rynker, men havde ellers ikke ændret sig en smule.

”Det er fordi du ikke er tryk, ” sagde hun. ”Ingen konge er tryk. Der er flere spioner ved hoffet end du har lyst til at vide. Og sådan er det.”

Hun lænede sig frem, kyssede ham og smilede.

”Forsøg nu at nyde det, ” sagde hun. ”Det er trods alt et bryllup.”

Så vendte hun sig og gik væk fra voldene.

Han så hende gå, så vendte han rundt og så ud over sit hof. Hun havde ret; hun havde altid ret. Han ville gerne nyde det. Han elskede sin ældste datter og det var trods alt et bryllup. Det var den smukkeste dag i det smukkeste tidspunkt på året, forårets højdepunkt, med sommeren på vej, de to sole perfekt på himlen, og den mildeste vind der kærtegnede luften. Alt var i

fuld blomstring, overalt var træerne ikklædt en bred palet af rosa, violette, orange og hvide nuancer. Der var ikke noget han kunne ønske sig mere end at gå ned og sidde med sine mænd, se sin datter blive gift, og drikke store krus øl, indtil han ikke kunne drikke mere.

Men det kunne han ikke. Han havde en lang række pligter, før han overhovedet kunne træde ud af sit slot. En datters bryllupsdag virkelig en forpligtelse for en konge: han skulle møde sit råd; sine børn; og en lang række undersåtter som havde ret til at se kongen på denne dag. Han skulle være heldig, hvis han forlod slottet i tide før solnedgangsceremonien.

*

MacGil, klædt I sit fineste kongelige antræk, sorte fløjlsbukser, et gyldent bælte, en kongelig kåbe af det fineste violette og gyldne silke, en hvid kappe, skinnende læder støvler til knæene, og bærende sin krone – et udsmykket guld bånd med en stor rubin indfattet midti – spankulerede igennem slottets sale, flankeret af ledsagere. Han skred gennem rum efter rum, steg ned af trapperne fra brystværnet, skar igennem de kongelige gemakker, gennem den store buede sal, med dens skyhøje lofter og rækker af farvet glas. Til slut nåede han en gammel egetræsdør, tyk som en træstamme, som hans ledsagere åbnede og trådte til side. Tron Rummet.

Hans rådgivere stod ret, da MacGil trådte ind, døren smækkede i bag ham.

”Sæt Jer,” sagde han, mere pludseligt end normalt. Han var

træt, på denne dag især, af de endeløse formaliteter, der knyttede sig til at regere kongeringet og han ville bare have dem overstået.

Han skred igennem Tron Rummet, som aldrig ophørte med at imponere ham. Dets lofter hævede sig halvtreds fod højt, en hel væg var skabt af farvet glas, gulve og lofter af sten, en fod tykke. Rummet kunne let huse hundrede honoratiores. Men på dage som i dag, da hans råd samledes, var det bare ham selv og en håndfuld rådgivere i en huleagtig opstilling. Rummet var domineret af et stort halvcirkelformet bord, med hans rådgivere stående bagved.

Han skred igennem åbningen, ned i midten til sin trone. Han steg op af stentrinene, forbi de udskårne gyldne løver og sank ned på den røde fløjls pude, der forede hans trone, smedet af det pureste guld. Hans far havde siddet på denne trone såvel som hans far, og alle MacGils før ham. Da han satte sig, kunne MacGil mærke vægten af sine forfædre – af alle generationerne – på sig.

Han iagttog de tilstedeværende rådgivere. Der var Brom, hans største general og hans rådgiver i militære affærer; Kolk, generalen af drengenes Legion; Aberthol, den ældste af flokken, historiker og lærd, mentor for tre generationers konger, Firth, hans rådgiver for hof affærer, en mager mand med kort gråt hår og hule øjne, der aldrig stod stille.

Firth var en mand MacGil aldrig havde stolet på, og han forstod ikke hans titel. Men hans far og hans før ham, havde en rådgiver for hofaffærer, så han beholdt den i respekt for dem. Så var der Owen, hans skatmester: Bradaigh, hans rådgiver for ydre

affærer; Ernán hans skatteinddriver; Duwayne, hans rådgiver for masserne; og Kelvin repræsentanten for adelen.

Selvfølgelig havde Kongen den absolute autoritet. Men hans kongerige var et frittænkende et, og hans fædre havde altid fundet det vigtigt at adelen skulle tillades en stemme i alle forhold, kanaliseret igennem deres repræsentant. Det var historisk set en usikker balance imellem kongedømmet og adelen. Lige nu var der harmoni, men på andre tidspunkter havde der været oprør og magtkampe imellem adelen og de kongelige. Det var en sårbar balance.

Mens MacGil iagttog rummet, bemærkede han at der var en der manglede: den han helst ville tale med – Argon. Som sædvanlig var det ikke til at forudse hvor og hvornår han viste sig. Det irriterede MacGil endeløst, men han havde ikke andet valg end at acceptere det. Druidernes veje var uransagelige for ham. Uden ham tilstede mærkede MacGil endnu mere hastværk. Han ville gerne igennem dette her og komme frem til de tusind ting, der ventede ham før brylluppet.

Gruppen af rådgivere sad med front mod ham omkring det halvcirkelformede bord, med ti fod imellem sig, hver af dem siddende i en stol af antik eg, med omhyggeligt udskårne armlæn.

“Min herre, hvis jeg må starte,” råbte Owen.

”Det må du. Og gør det kort. Min tid er knap i dag.”

”Deres datter vil modtage mange gaver i dag, som vi alle håber vil fylde hendes kister. Tusindvis af mennesker vil hylde hende, og overrække gaver til Dem personligt, de vil fylde vores

bordeller og kroer og vil hjælpe med at fylde vores kister også. Alligevel har forberedelserne for dagens festligheder nedbrudt en stor portion af de kongelige skatte. Jeg anbefaler en hævelse af skatten på folket og adelen. En engangs skat som skal lette presset for denne store begivenhed.”

MacGil så bekymringen på sin skatmesters ansigt, og han mærkede en knude i maven ved tanken om nedbrydningen af skatkammeret. På trods af det ville han ikke hæve skatterne igen.

“Hellere have et lille skatkammer og loyale undersåtter,” svarede MacGil. ”Vores rigsomme kommer ved vores undersåtters lykke. Vi vil ikke kræve mere.”

”Men min Herre, hvis vi ikke –”

Owen lændede sig slukøret tilbage.

”Min konge,” sagde Brom med sin dybe stemme. ”På deres ordre, har vi placeret størstedelen af vores tropper i hoffet til dagens begivenhed. Fremvisningen af magt og styrke vil være imponerende. Men vi er tyndtbelagte. Hvid der kommer et angreb et andet sted i kongeriget, er vi såbare.”

MacGil nikkede og gennemtænkte det.

”Vores fjender vil ikke angribe, mens vi bespiser dem.”

Mændene lo.

”Er der nyheder fra Højlandet?”

”Der har ikke været rapporter om aktiviteter i ugevis. Det tyder på at deres tropper er trukket ned for at forberede sig til brylluppet. Måske er de klar til at slutte fred.”

MacGil var ikke så sikker.

”Det betyder at enten har det arrangerede bryllup virket, eller de venter med at angribe os til et andet tidspunkt. Og hvad tror du, gamle mand?” Spurgte MacGil og vendte sig mod Aberthol.”

Aberthol rømmede sig, hans stemme var rusten, da han talte: ”Min Herre, Deres far og hans far før ham stolede ikke på McClouds. Bare fordi de sover, betyder ikke at de ikke vågner igen.”

MacGil nikkede, forstod tanken.

”Og hvad med legionen?” spurgte han, mens han vendte sig mod Kolk.

”I dag har vi budt velkommen til nye rekrutter, ” svarede Kolk med et hurtigt nik.

”Var min søn imellem dem?” spurgte MacGil.

”Han står stolt imellem dem, han er en fin knægt, er han.”

MacGil nikkede og vendte sig så mod Bradaigh.

”Er der nyt fra udenfor Kløften?”

”Min Herre, vores patruljer har set flere forsøg på at krydse Kløften i de seneste par uger. Der er tegn på at de Vilde mobiliserer til angreb.”

En stille hvirken spredte sig imellem mændene. MacGil mærkede sin mærke strammes ved tanken. Energiskjoldet var uovervindeligt; men stadigvæk varslede det ikke godt.

”Og hvad hvis der kommer et fuldskala angreb?” spurgte han.

”Så længe skjoldet er aktivt, har vi ikke noget at frygte. De Vilde har aldrig haft succes med at overskride Kløften i århundreder. Der er ikke grund til at tro noget andet.”

MacGil var ikke så sikker. Et angreb udefra havde været ventet længe, og han kunne ikke andet, end at bekymre sig om, hvornår det blev.

“Min Herre,” sagde Firth med sin nasale stemme, “Jeg føler mig forpligtet til at tilføje at I dag er vores hof fyldt af mange honoratiores fra McCloud riget. Det ville være en fornærmelse, hvis De ikke underholdt Dem med dem, rivaler eller ej. Mit råd er at De bruger deres eftermiddagstimer på at hilse på hver enkelt af dem. De har medbragt et stort følge, mange gaver – og rygten fortæller, mange spioner.”

”Hvem siger at spionerne ikke allerede er her?” svarede MacGil tilbage, mens han holdt omhyggeligt øje med Firth – og spekulerede på, som altid, om han var en af dem.

Firth åbnede munden for at svare, men MacGil sukkede og holdt håndfladen op, han havde fået nok. ”Hvis det var alt, vil jeg gå nu, for at fejre min datters bryllup.”

“Min Herre, “ sagde Kelvin, og rømmede sig, “der er selvfølgelig en ting mere. Traditionen, der er på denne dag, Deres ældste datters bryllup. Hver MacGil udnævner en efterfølger. Folket vil forvente at De gør det samme. De har summet løs. Det ville ikke være tilrådeligt at svigte dem. Specielt når Skæbne Sværdet stadig er urørligt”

”Ønsker du at jeg skal udnævne en arving, mens jeg stadig er på toppen?” spurgte MacGil

”Min Herre, jeg ønsker ikke at fornærme Dem,” Kelvin snublede over ordene og så bekymret ud. MacGil holdt en hånd

op. "Jeg kender traditionen. Og sandelig, Jeg vil udnævne én i dag."

"Vil De måske oplyse os om hvem?" spurgte Firth.

MacGil nidstirrede ham irriteret. Firth var sladdervorn, og han stolede ikke på manden.

"I will få det at vide, når tiden er inde."

MacGil rejste sig og de andre gjorde det samme. De bukkede, vendte sig og skyndte sig ud af rummet. MacGil stod og spekulerede i lang tid, han vidste ikke hvor længe. På en dag som denne, ønskede han at han ikke var konge.

*

MacGil trådte ned fra sin trone, støvlerne gav ekko i stilheden, han krydsede rummet.

Han åbnede den antikke egetræsdør selv, rev i jernhåndtaget og gik ind i et sidekammer.

Han nød roen og ensomheden i dette hyggelige rum, som han altid havde gjort, knap tyve skridt langt og bredt, med et skyhøjt buet loft. Dette kammer var bygget helt af sten, med et lille rundt blyndfattet vindue på den ene væg. Lys strømmede ind gennem det gule og røde og oplyste den eneste genstand i det ellers nøgne rum.

Skæbne Sværdet.

Dér lå det, i midten af kammeret, vandret på jernstikben, som en fristerinde. Som han havde gjort siden han var dreng, gik MacGil nu tæt hen til det, kredsede om det, undersøgte det. Skæbne Sværdet. Legendernes sværd, kilden til hans kongeriges

magt og ære, fra den ene generation til den næste. Den som havde styrken til at hæve det ville være Den Udvalgte, den som var bestemt til at regere kongeriget for resten af sit liv, at befri kongeriget fra alle trusler, både inden i og udenfor Ringen. Det havde været en smuk legende at vokse op med, og så snart han var blevet udpeget til at være Konge, havde MacGil selv forsøgt at løfte det, som kun dem fra MacGil familien måtte prøve. Kongerne før ham, havde ikke kunnet. Han var sikker på at han ville være anderledes. Han var sikker på at han ville være Den Eneste.

Men han tog fejl. Som alle de andre MacGils før ham havde gjort. Og hans nederlag havde mærket hans kongemagt lige siden.

Mens han stirrede på det nu, undersøgte han dets lange klinge, lavet af et mystisk metal, som ingen havde kunnet analysere. Sværdets oprindelse var endnu mere mystisk, man sagde det var dukket op fra jorden midt i et jordskælv.

Nu hvor han undersøgte det, mærkede han igen følelsen af nederlag. Han var nok en god konge, men han var ikke Den Eneste. Hans folk vidste det. Hans fjender vidste det. Han var nok en god konge, men uanset, hvad han gjorde, ville han aldrig blive Den Eneste

Han havde mistanke om, at hvis han havde været det, ville der have været mindre uro i hans hof, færre intriger. Han folk ville stole mere på ham og hans fjender ville end ikke overveje angreb. En del af ham ønskede at Sværdet bare ville forsvinde, og legenden med det. Men han vidste at det ikke ville ske. Det

var forbandelsen – og styrken – af en legende. Endnu mere stærk end en hær.

Mens han stirrede på det for den tusinde gang, kunne MacGil ikke lade være med at spekulere over, hvem det kunne være. Hvem af hans slægt ville være bestemt til at løfte det? Mens han tænkte over, hvad der lå foran ham, opgaven med at udpege en arving, spekulerede han igen over hvem, hvis nogen, der var skæbnebestemt til at hæve Sværdet.

“Det er en tung klinge, “ lød en stemme.

MacGil snurrede rundt, overrasket over at have selskab i det lille rum.

Dér, i døråbningen stod Argon. MacGil genkendte stemmen før han så ham og var både irriteret over at han ikke var dukket op tidligere og glad for at have ham her, nu.

”Du kommer for sent” sagde MacGil

”Jeres tidsfornemmelse gælder ikke mig, ”svarede Argon.

MacGil vendte sig igen mod sværdet.

”Troede du nogensinde jeg ville være i stand til at løfte det?” spurgte han tankefuldt. ”Den dag jeg blev Konge?”

“Nej” svarede Argon blankt.

MacGil vendte sig og stirred på ham.

”Du vidste at jeg ikke kunne. Du havde set det, havde du ikke?”

”Jo.”

MacGil overvejede dette.

“Det skræmmer mig, når du svarer så direkte. Det ligner dig

ikke.”

Argon forblev tavs, og tilsidst forstod MacGil at han ikke ville sige mere.

”Jeg udpeger min efterfølger i dag,” sagde MacGil. ”Det føles som om det er forgæves, at udpege en arving på denne dag. Det fratager en konge glæden ved sit barns bryllup.”

”Måske skal en sådan glæde hærdes.”

”Men jeg har så mange år tilbage at regere i, “ bønfaldt MacGil.

”Måske ikke så mange som du tror,” svarede Argon.

MacGils øjne blev smalle, han undrede sig. Var det en besked? Men Argon tilføjede ikke noget.

”Seks børn. Hvem skulle jeg vælge?” spurgte MacGil.

”Hvorfor spørger De mig? De har allerede valgt.”

MacGil så på ham. ”Du ser meget. Ja, det har jeg, Men jeg ønsker stadig at kende din mening.”

”Min mening er at De har gjort et klogt valg,” sagde Argon.

”Men husk: en konge kan ikke regere fra graven. Uanset, hvem De tror De vælger har skæbnen en måde at vælge selv.”

”Overlever jeg, Argon?” Spurgte MacGil oprigtigt. Det var det spørgsmål han havde villet stille, siden han vågnede op fra et forfærdeligt mareridt matten før.

”Jeg drømte om en krage i nat,” tilføjede han. ”Den kom og stjal min krone. En anden en kom og bar mig væk. Mens den gjorde det, så jeg mit kongerige udstakt under mig. Det forvandlede sig og blev sort, mens jeg fløj. Goldt. En ødemark.”

Han kiggede op på Argon med fugtige øjne.

”Var det en drøm? Eller noget mere?”

”Drømme er altid mere, er det ikke?” spurgte Argon.

MacGil blev ramt af en dårlig fornemmelse.

”Hvor er faren? Bare fortæl mig det.”

Argon trådte tæt hen til ham og stirrede ind i hans øjne med en sådan intensitet at MacGil følte han stirrede ind i en helt anden verden.

Argon lænede sig frem og hviskede:

”Altid tættere end De tror.”

KAPITEL FIRE

Thor gemte sig i halmen bagi en vogn, mens den raslede fasted med ham på landevejen. Han havde fundet vejen natten før og havde ventet tålmodigt, indtil der kom en vogn, der var stor nok til at hoppe op i, uden at blive bemærket. Det var mørkt på det tidspunkt og vognen skridtede afsted langsomt nok til at han kunne få god fart og springe på bagfra. Han var landet i høet og havde begravet sig i det. Heldigvis havde kusken ikke set ham. Thor vidste ikke med sikkerhed om vognen var på vej til Kongens Hof, men retningen var rigtig og en vogn af denne størrelse og med de markeinger, kunne ikke så godt være på vej andre steder hen.

Mens Thor kørte igennem natten, lå han vågen i timevis, og tænkte over sammestødet med Sybolden. Med Argon. På sin skæbne. Sit tidligere hjem, Sin mor. Han følte at universet havde svaret ham, havde fortalt ham, at han havde en anden skæbne. Han lå der, med hænderne krydset bag hovedet og stirrede op i nattehimlen, som var synlig gennem det lasede klæde. Han iagttog universet, så lysende, dets røde stjerner så langt borte. Han var opstemt. For første gang i sit liv, var han på vej. Han vidste ikke hvorhen, men han var på vej. På den ene eller den anden måde, ville han nå frem til Kongens Hof.

Da Thor åbnede sine øjne igen var det morgen, lyset strømmede ind og han indså at han havde slumret. Han satte sig

hurtigt op, så sig omkring, mens han bebrejdede sig selv, at han havde sovet. Han skulle have været på vagt – han var bare heldig at han ikke var blevet opdaget.

Vognen bevægede sig stadigvæk, men raslede knap så meget. Det kunne kun betyde én ting: En bedre vej. De måtte være tæt på en by, Thor kiggede ned og så hvor glat vejen var, fri for sten, for grøfter og kantet med fine hvide skaller. Hans hjerte bankede hurtigere; de var på vej til Kongens Hof.

Thor så ud af bagenden af vognen og blev overvældet. De perfekte gader var oversvømmet med aktivitet. Dusinvis af boder i alle størrelser og former og fyldt med alle slags ting, fyldte vejene. En var pakket med pelse, en anden med tæpper; en anden en igen med høns. Imellem den spadserede hundrevis af handlende, nogle gik med kvæg, nogle bar kurve med varer på hovederne. Fire mænd bar et bundt silke balancerende på pæle. Det var en hær af folk, der alle var på vej i den samme retning.

Thor følte sig levende. Han havde aldrig set så mange mennesker på same tid, så mange varer, så meget ske. Han havde været i en lille landsby og nu var han i et knudepunkt, opslugt af menneskehed.

Han hørte en høj lyd, kæder der knirkede, et kæmpe stykke træ, der smækkede så hårdt at jorden rystede. Øjeblikke senere kom en anderledes lyd, af hestehove, der klaprede på træ. Han så ned og opdagede at de gik over en bro; under dem var en voldgrav. En vindebro.

Thor stak hovedet ud og så enorme sten søjler, den spidse

jernport foroven. De var i gang med at passere Kongens Port.

Det var den største port han nogensinde havde set. Han så op på spidserne, fantaserede om at hvis de faldt ned ville de snitte ham i to. Han fik øje på fire af Kongens Silver der holdt vagt ved indgangen, og hans hjerte slog hurtigere.

De passerede igennem en lang sten tunnel, så åbnede himlen sig igen et øjeblik senere. De var inde i Kongens Hof.

Thor kunne næsten ikke tro det. Der var endnu mere aktivitet her, om muligt – det var som om der var tusindvis af mennesker, der pilede i alle retninger. Der var kæmpe strækninger af græs, perfekt klippet, og blomster i fuldt flor overalt. Vejen blev bredere og på siden af den var boder, handlende og stenbygninger. Og i overalt var Kongens mænd, soldater klædt i rustning. Thor var nået frem.

I hans ophidselse, kom han til at stå op; da han gjorde det stoppede vognen brat og sendte ham tumlende bagud. Han landede på ryggen i halmen. Før han kunne nå at rejse sig, kom der en lyd af træ, der blev sænket og han kiggede op og så en vred gammel mand, skaldet, klædt i laser og skulende. Kusken rakte ind og greb Thor i anklerne, med sine knoglede hænder og trak ham ud.

Thor fløj u dog landed hårdt på ryggen på grusvejen og der stod en sky af støv op omkring ham. Latter steg op rundt om ham.

”Næste gang du kører i min vogn knægt, bliver det håndjern til dig! Du er heldig at jeg ikke kalder på Silver lige nu!”

Den gamle vendte sig og spyttede, så skyndte han sig tilbage til vognen og piskede på sine heste. Flov, kom Thor langsomt til sig selv igen og rejste sig. Han så sig omkring. Et par forbipasserende fnisede og Thor vrængede af dem til de så væk. Han børstede grusvejen af sig og gned sine arme; hans stolthed var såret, men ikke hans krop.

Hans humør vendte tilbage, da han så sig omkring, blændet og indså at han skulle være lykkelig. Han var kommet så langt. Nu da han var ude af vognen kunne han se sig frit omkring, og det var et ekstraprordinært syn, der mødte ham; hoffet udstrakt så langt øjet rakte. I midten var der et storslået stenpalads, omgivet af tårnhøje forstærkede stenmure og kronet med brystninger, på hvilke Kongens Hær patruljerede overalt. Omkring ham var velholdte grønne pladser, stenpaladser, springvand, små lunder af træer. Det var en by. Og den var oversvømmet med mennesker.

Overalt strømmede alle salgs folk – købmænd, soldater, honoratiores – alle i hastværk. Det tog Thor flere minutter at forstå at der var noget specielt der var ved at ske. Mens han gik, så han forberedelser på noget – stole blev sat op, et alter blev rejst. Det så ud som om de forberedte et bryllup.

Hans hjerte sprang et slag over, da han så en bane til dyst, langt væk, med sin lange grusbane og reb, der delte den op. På en anden plads, så han soldater kaste spyd mod mål; på en anden bueskytter, der skød ind i halm. Det så ud som der allevegne var lege og konkurrencer. Der var også musik: luter og fløjter og cembaloer, grupper af musikanter der gik rundt: og vin, kæmpe

sække blev rullet ud; og mad, borde blev dækket, banketter der strakte så langt øjet rakte. Det var som at være ankommet midt i en kæmpe fejring.

Selvom det hele var blændende, følte Thor at det hastede med at finde Legionen. Han var allerede sent på den og han blev nødt til at vise hvem han var.

Han skyndte sig hen til den første person han så, en ældre mand, der så ud til fra sin blodpletet kittel, at være slagter, og han så ud til at have travlt. Alle her så ud til at have travlt.

”Undskyld mig, hr, ” sagde Thor og greb fat i hans arm.

Manden så nedladende på Thor.

”Hvad er der, dreng?”

”Jeg søger Kongens Legion. Ved du hvor de træner?”

”Ligner jeg et landkort?” hvæsedde manden og stormede væk.

Thor blev overrumplet af hans uhøflighed.

Han skyndte sig hen til den næste person han så, en kvinde, der æltede dej på et langt bord. Der var flere kvinder ved dette bord, der alle arbejdede hårdt, og Thor tænkte at en af dem måtte vide det.

”Undskyld frøken, ” sagde han. ”Ved De måske, hvor Kongens Legion træner?”

De kiggede på hinanden og fnisede, nogle af dem var bare et par år ældre end ham selv.

Den ældste vendte sig og så på ham.

”Du leder det forkerte sted,” sagde hun. ”Her hos os forbereder vi festlighederne.”

”Men jeg fik at vide at de træner i Kongens Hof,” sagde Thor forvirret.

Kvinderne brød ud i fnisen igen. Den ældste satte hænderne på hofterne og rystede på hovedet.

”Du opfører dig som om det er første gang du er i Kongens Hof. Har du overhovedet nogen idé om, hvor stor den er?”

Thor rødmede, da de andre kvinder grinede, og til sidst stormede han afsted. Han kunne ikke lide at blive til grin.

Han så et dusin snoede og drejende veje foran sig, de snoede sig igennem Kongens Hof. Overalt i stenmurene var det mindst et dusin indgange. Det var overvældende at der var så mange forskellige ting man kunne i denne by – og den var kæmpestor. Han følte sig modløs og tænkte at han kunne lede i dagevis uden at finde det. Så fik han en idé: En soldat ville helt sikkert vide, hvor de andre trænede. Han var lidt nervøs ved tanken om at gå hen til en rigtig Kongens soldat, men han indså at, det var han nødt til.

Han vendte sig og skyndte sig hen til muren, til den soldat, der stod vagt ved den nærmeste indgang, mens han håbede at han ikke ville smide ham ud. Soldaten stor ret, og så lige frem.

”Jeg leder efter Kongens Legion,” sagde Thor, med sin mest modige stemme.

Soldaten ignorede ham og fortsatte med at stirre ligeud.

”Jeg sagde: Jeg leder efter Kongens Legion!” insisterede Thor, højere, besluttet på at blive lagt mærke til.

Efter flere sekunder, kiggede soldaten hånligt ned.

”Vil du fortælle mig, hvor det er?” pressede Thor.

”Og hvad skal du med dem?”

”Noget meget vigtigt, ” sagde Thor opfordrende, mens han håbede at soldaten ikke ville spørge om mere.

Soldaten vendte tilbage til at stirre ligeud og ignorerede ham igen. Thor følte sig igen modløs, og var bange for at han aldrig ville få et svar.

Men efter noget, der føltes som en evighed, svarede soldaten: ”Tag den østlige port, så gå mod nord så langt som du kan. Tag den tredje port til venstre, så skarpt til højre og skarpt til højre igen. Gå igennem den anden stenbue og så er deres plads igennem porten. Men jeg siger dig: du spilder din tid. De tager ikke imod gæster.”

Det var alt Thor havde brug for at høre. Uden at tøve, vendte han sig og løb henover pladsen, mens han fulgte soldatens vejledning. Han gentog den igen og igen i hovedet og forsøgte at huske det hele. Han så at solen var højere på himlen, og bad til at det ikke ville være for sent, når han endelig kom frem.

*

Thor spurtede ned ad de perfekte skalforede stier, han drejede og snoede sig vej igennem Kongens Hof. Han gjorde sit bedste for at følge vejledningen, og håbede at han ikke var blevet narret. I den fjerne ende af slotsgården, så han alle portene, og valgte den tredje til venstre. Han løb igennem den og fulgte krydsene, drejede ned af sti efter sti. Han løb imod trafikken, der var tusinder af mennesker, der strømmede ind i byen, mængden blev

tættere hvert minut. Han stødte ind i lutspillede, gøglere, narre og andre slags artister, alle klædt i deres fineste puds.

Thor kunne ikke klare idéen om at udvælgelsen begyndte uden ham, og forsøgte at koncentrere sig, mens han drejede ned af sti efter sti, og holdt øje med et hvert tegn på træningspladsen. Han løb igennem buen, drejede ned ad en anden vej, og så, langt væk, så han det der kun kunne være der han ville hen: Et mini Colosseum, en perfekt cirkel bygget af sten. Soldater bevogtede den kæmpe port i midten. Thor kunne høre et svagt bifald bag murene og hans hjerte bankede hurtigere. Dette var stedet.

He sprinted, lungs bursting. As he reached the gate, two guards stepped forward and lowered their lances, barring the way. A third guard stepped forward and held up a palm.

“Stop there,” he commanded.

Thor stopped short, gasping for breath, barely able to contain his excitement.

“You...don’t...understand,” he heaved, words tumbling out between breaths, “I have to be inside. I’m late.”

“Late for what?”

“The selection.”

The guard, a short, heavy man with pockmarked skin, turned and looked at the others, who looked back cynically. He turned and surveyed Thor with a disparaging look.

“The recruits were taken in hours ago, in the royal transport. If you were not invited, you cannot enter.

Han spurtede, hans lunger var ved at sprænges. Da han nåede

porten, trådte to vagter frem med sænkede lanser og blokerede indgangen. En tredje vagt trådte frem og holdt håndfladen op.

”Stop der, ” kommanderede han.

Thor standsede brat, forpustet, næsten ude af stand til at styre sin ophidselse.

”I...forstår....ikke” stønnede han, ordene tumlede ud imellem åndedrag. ”Jeg skal ind. Jeg er forsinket.”

”Forsinket til hvad?”

”Udvælgelsen.”

Vagten, der var en lav, kraftig mand med koparret hud, vendte sig og så på de andre, der så kynisk tilbage. Han vendte sig og iagttog Thor med et hånligt blik.

”Rekrutterne blev taget ind for flere timer siden, i den kongelige transportvogn. Hvis du ikke var inviteret, kan du ikke komme ind.”

“Men i forstår ikke. Jeg er nødt til –“

Vagten tog fat i Thors skjorte.

”Du forstår det ikke, din uforskammede lille dreng. Hvor vover du at komme her og forsøge at tvinge dig vej ind? Gå nu – før jeg sætter dig i lænker.”

Han skubbede hårdt til Thor, der tumlede flere fod tilbage.

Thor mærkede et stik i brystet, hvor vagtens hånd havde rørt ham – men værre end det, mærkede han stikket af afvisning. Han var indigneret. Han havde ikke rejst den lange vej bare for at blive smidt væk af en vagt uden at blive set. Han var fast besluttet på at komme ind.

Vagten vendte sig igen mod sine mænd, og Thor gik langsomt væk, på vej med uret rundt om den runde bygning. Han havde en plan. Han gik indtil han var ude af syne, så begyndte han at småløbe, tæt inde ved muren. Han sikrede sig at vagterne ikke holdt øje med ham, og så satte han farten op indtil han spurtede. Da han var halvvejs rundt om bygningen, så han en anden åbning i arenaen. højt oppe var der buede åbninger i stenene, blokeret af jernstænger. En af disse åbninger, manglede en jernstang. Han hørte et brøl mere, og løftede sig op på afsatsen og kiggede.

Thors hjerte slog hurtigere. Spredt rundt indeni den kæmpestore cirkulære træningsplads, var der dusinvis af rekrutter – inklusive hans brødre. De stod på rækker og foran dem var et dusin af the Silver. Kongens mænd gik imellem dem og vurderede dem.

En anden gruppe rekrutter stod ved siden, under en soldats vagtsomme øjne, og kastede spyd mod et fjernt mål. En af dem ramte ikke.

Thors årer brændte af vrede. Han kunne have ramt de mål; han var ligeså god som hver eneste af dem. Bare fordi han var yngre, lidt mindre var det ikke retfærdigt at han blev holdt udenfor.

Pludselig, mærkede Thor en hånd på ryggen og blev flået tilbage og sendt flyvende igennem luften. Han landede på jorden nedenunder uden luft i lungerne.

Han kiggede op og så vagten fra porten der kiggede hånligt på ham.

“Hvad sagde jeg, dreng?”

Før han kunne nå at reagere, lændede vagten sig tilbage og sparked Thor hårdt. Thor mærkede et skapt slag i ribbenene, da vagten samlede sig til at sparke ham igen.

Denne gang, greb Thor vagtens fod i luften; han trak i den, og væltede ham omkuld.

Thor kom hurtigt på benene. Vagten kom på benene på samme tid. Thor stirrede på ham, chokeret over, hvad han lige havde gjort. Over for ham hoverede vagten.

”Nu vil jeg ikke bare lænke dig,” hvædede vagten, ”men jeg vil også få dig til at betale. Ingen rører en Kongens vagt! Glem alt om at blive optaget i Legionen – nu kommer du til at rådne op i et fangehul! Du er heldig, hvis nogen ser dig igen!”

Vagten trak en kæde frem med en lænke i enden. Han gik henimod Thor med et hævngherrigt udtryk i ansigtet.

Thors hjerne kørte afsted. Han kunne ikke lade sig blive lænket – og dog ville han ikke såre et medlem af Kongens Vagter. Han var nødt til at finde på noget – og hurtigt.

Han kom i tanker om slyngen. Hans reflekser tog over, da han tog fat i den, satte en sten fast, sigtede og lod den flyve.

Stenen steg gennem luften og slog lænkerne ud af den bedøvede vagts greb; den ramte også vagtens fingre. Vagten rykkede tilbage og rystede hånden, han skreg af smerte, da lænkerne raslede ned på jorden.

Vagten, gav Thor dødsblikket og trak sit sværd. Det kom frem med en distinkt metallisk ringlen.

”Det var din sidste fejltagelse” truede han mørkt, og sprang

frem.

Thor havde ikke noget valg; denne mand ville bare ikke lade ham være i fred. Han lagde en anden sten i slyngen og kastede den. Han sigtede bevidst – han ville ikke dræbe vagten, men han var nødt til at stoppe ham. Derfor sigtede han ikke efter hans hjerte, næse, øje, eller hoved. Thor sigtede efter det eneste sted han vidste, ville stoppe ham, men ikke dræbe ham.

Imellem vagtens ben.

Han lod stenen flyve – ikke med fuld styrke, men nok til at fælde manden.

Han ramte perfekt.

Vagten tippede over, tabte sit sværd, og greb sig i skridtet, mens han kollapsede på jorden og rullede sig sammen i en kugle.

”Du bliver hængt for det her!” stønnede han imellem smertegrynt. ”Vagter! Vagter!”

Thor så op og på afstand så han flere af Kongens vagter løbe hen for at få fat på ham.

Det var nu eller aldrig.

Uden at spille et øjeblik mere, spurtede han til vinduesafsatsen. Han ville blive nødt til at hoppe igennem, ind i arenaen, og vise sig selv. Og han ville kæmpe imod, hvem som helst der kom i vejen for ham.

KAPITEL FEM

MacGil sat i den øvre hal af sit slot, i sin private mødesal, den han brugte til personlige affærer. Han sad på sin private trone, denne udskåret af træ, og så ud på fire af sine børn, der stod foran ham. Der var hans ældste søn, Kendrick, som femogtyveårig, en fin kriger og en sand gentleman. Han af alle børnene, lignede MacGil mest – hvilket var ironisk, da han var et uægte barn, MacGils eneste emne med en anden kvinde, en kvinde han havde glemt for længst. MacGil havde opdraget Kendrick med sine ægte børn, på trods af at hans dronning gjorde modstand i starten, på betingelse af at han aldrig ville bestige tronen. Dette gjorde MacGil ondt nu, fordi Kendrick var den bedste mand han havde kendt nogensinde, en søn han var stolt af at være far til. Der ville ikke have været en finere arving til kongeriget.

Ved siden af ham, I stærk kontrast, stod hans andenfødte søn – og førstefødte ægte søn – Gareth, treogtyve, tynd, med hule kinder og store brune øjne, der aldrig stoppede med at pile hurtigt rundt. Hans personlighed kunne ikke være mere anderledes end sin ældre brors. Gareths natur var alt hans bror Kendricks ikke var; hvor hans bror var ligefrem, holdt Gareth sine tanker skjult; hvor hans bror var stolt og ædel, var Gareth uærlig og svingefuld. Det smertede MacGil at synes dårligt om sin egen søn, og han havde forsøgt mange gange at rette hans natur; men på et tidspunkt i drengen teenageår, havde han tænkt at

drengens natur var forudbestemt: Intrigant, magtsyg og ambitiøs på enhver forkert måde af ordet. Gareth havde heller ingen kærlighed til kvinder, vidste MacGil, og havde mange mandlige elskere. Andre konger ville have fortrængt sådan en søn, men MacGil var mere tolerant, og for ham var dette ikke grunden til ikke at elske ham. Han dømte ham ikke for det. Hvad han dømte ham for var hans onde, intrigante natur, hvilket var noget han ikke ville overse.

På række ved siden af Gareth stod MacGils andenfødte datter, Gwendolyn. Hun havde lige nået sit sekstende år og var den smukkeste pige han havde set – og hendes natur overstrålede endda hendes udseende. Hun var venlig, gavmild, ærlig – den fineste unge kvinde han nogensinde havde kendt. På denne måde var hun lig Kendrick. Hun så på MacGil med en datters kærlighed til sin far og han havde altid mærket hendes loyalitet i hvert et blik. Han var endda mere stolt af hende end af sine sønner.

Stående ved siden af Gwendolyn, var MacGils yngste dreng Reece, en stolt og livfuld ung knægt, der som fjortenårig var ved at blive en mand. MacGil havde med stor fornøjelse holdt øje med hans optagelse i Legionen og kunne allerede se den mand han ville blive, MacGil var ikke i tvivl om at Reece en dag ville blive hans fineste søn og en stor regent. Men denne dag var ikke nu. Han var stadig for ung og havde stadig meget at lære.

MacGil så med blandede følelser på sine børn, hans tre sønner og hans datter, der stod her foran ham. Han følte stolthed

blandet med skuffelse. Han følte også vrede og irritation for to af hans børn var der ikke. Den ældste, hans datter Luanda, var selvfølgelig i gang med at forberede sig til sit bryllup, og da hun skulle giftes væk til en andet kongerige, havde hun ikke noget at gøre i en samtale om arvinger. Men hans anden søn, Godfrey, på atten, den mellemste, var væk. Han blev rød i hovedet af fornærmelsen.

Siden han var en lille dreng, havde Godfrey vist en sådan dis respekt for kongedømmet; det stod altid klart at han var ligeglad med det og at han aldrig ville regere. Og MacGils største skuffelse var at Godfrey valgte at spille sine dage i værtshuse med misdæder venner og voæde son kongelige familie større og større skam og vanære. Han var doven, sov de fleste af sine dage væk og fyldte de øvrige med druk. På den ene side var MacGil lettet over at han ikke var her; på den anden var det en fornærmelse, han ikke kunne komme sig over. Han havde faktisk forventet dette, og havde sendt sine mænd tidligt ud for at finkæmme værtshusene for at finde ham og bruge ham tilbage. MacGil sad stille og ventede, indtil de gjorde.

Den tunge egetræsdør smækkede tilsidst op og ind marcherede de kongelige vagter, trækkende Godfrey imellem sig. De gav ham et skub og Godfrey snublede ind i rummet, mens de smækkede døren i bag sig.

Hans brødre og søster vendte sig og stirred. Godfrey var sjusket, ubarberet, halvpåklædt og stank af øl. Han smilede tilbage. Flabet. Som altid.

“Hej, Far,” sagde Godfrey, “Gik jeg glip af alt der sjove?”

”Du skal stå sammen med dine søskende og vente til jer har talt. Gud hjælpe dig, hvis du ikke gør, så vil jeg lænke dig i fangehullet med resten af fangerne fra almuen, og du vil ikke se mad og endnu mindre øl – i tre hele dage.

Trodsigt skulede Godfrey på sin far. I det blik, opdagede MacGil et dybtliggende reservoir af styrke, noget af ham selv, en gnist af noget, der en dag ville tjene Godfrey godt.

Men kun, hvis han kunne overvinde sin egen personlighed.

Oprørsk helt til kanten som han var, ventede Godfrey mere end ti sekunder før han endelig gav sig og slentrede over til de andre.

MacGil iagttog disse fem børn, der stod foran ham; den uægte, den afvigende, drukkenbolten, hans datter, og hans yngste. Det var en mærkelig blanding, og han kunne knap tro at de alle var udsprunget af ham. Og nu, på hans ældste datters bryllupsdag, var det hans opgave at udvælge en arving blandt denne flok. Hvordan var det muligt?

Det var en ørkesløs opgave; trods alt var han i sin bedste alder og kunne regere i tredive år mere. Uanset hvilken arving han valgte i dag, ville de måske ikke indtage tronen, i årtier. Den tradition ærgrede ham. Måske havde det været relevant i hans fædres tid, men det havde ingen plads nu.

Han rømmede sig.

”Vi er samlede i dag fordi vi har arvet en tradition. Som I ved, på denne dag, dagen for min ældste datters bryllup, er det min

opgave at udpege en efterfølger. En arving, der skal regere dette rige. Skulle jeg gå hen og dø, er der ingen bedre regent end jeres mor. Men vores lovene i vores rige dikterer at kun et kongeemne må efterfølge. Derfor må jeg vælge.”

MacGil fik vejret og tænkte sig om. En tung stilhed hang i luften og han kunne mærke forventningens vægt. Han så dem i øjnene, og så forskellige udtryk i dem alle. Den uægte så resigneret ud, han vidste at han ikke ville blive valgt. Afvigerens øjne skinnede af ambition, som om han forventede at valget helt naturligt ville falde på ham. Drukkenbolten så ud af vinduet, han var ligeglad. Hans datter så tilbage på ham med kærlighed, hun vidste hun ikke var en del af denne diskussion, men hun elskede sin far uanset hvad, Det samme med hans yngste.

”Kendrick, jeg har altid anset dig for en ægte søn. Men lovene i vores rige, forhindrer mig i at videregive riget til en der ikke er ægtefødt.”

Kendrick bukkede. ”Far, jeg havde ikke forventet at du ville gøre det. Jeg er tilfreds med min plads. Du må ikke lade det forstyrre dig.”

Det gjorde ondt på MacGil at høre hans svar, da han mærkede hvor oprigtig han var og hvor gerne han ville have udnævnt ham til arving på grund af det.

”Det efterlader jer fire. Reece, du er en fin ung mand, den fineste jeg har set. Men du er for ung til at være en del af denne samtale.”

”Det forventede jeg, Far,” svarede Reece med et let buk.

”Godfrey, du er en af mine tre ægte sønner – du vælger at spille dine dage på værtshuse, med snavset. Du har fået hvert eneste privilegie i dette liv, og har afvist dem alle. Hvis der er en stor skuffelse i mit liv er det dig.”

Godtfrey sendte en grimasse tilbage mens han flyttede uroligt på sig.

”Nå, men så er jeg vel færdig her og kan smutte hen på værtshuset igen, kan jeg ikke, Far?”

Med et hurtigt spottende buk, vendte Godfrey sig og spankulerede igennem kammeret.

”Kom tilbage!” Vrissede MacGil. ”NU!”

Godfrey fortsatte med at spankulere og ignorerede ham. Han krydsede rummet og trak døren op.

Der stod to vagter.

MacGil sydede af vrede mens vagterne så spørgende på ham.

Men Godtfrey ventede ikke; han skubbede sig forbi dem ind i den åbne hal.

”Tilbagehold ham!” Råbte MacGil. “Og hold ham ude af syne for Dronningen: Hans mor skal ikke bebyrdes med synes af ham på sin datters bryllupsdag.”

”Ja min Herre,” sagde de, og lukkede døren mens de skyndte sig efter ham.

MacGil sad der, tungt åndende, rød i hovedet og forsøgte at falde ned. Det var mindst tusinde gang, han spekulerede over, hvad han havde gjort for at få sådan et barn.

Han kiggede på de tilbageværende børn. De fire så på ham

og ventede i den tunge stilhed. MacGil trak vejret ind, mens han forsøgte at fokusere.

”Det efterlader kun to af jer.” Fortsatte han. ”og ud af jer to, har jeg valgte en efterfølger.”

MacGil vendte sig mod sin datter.

”Gwendolyn, det bliver dig.”

Der var et gisp i rummet; hans børn virkede chokerede, allermest Gwendolyn.

”Mente du, hvad du sagde Far?” spurgte Gareth. ”Sagde du Gwendolyn?”

”Far, jeg er beæret.” sagde Gwendolyn. ”Men jeg kan ikke tage imod det. Jeg er en kvinde.”

”Det er sandt at en kvinde aldrig har siddet på MacGil tronen. Men jeg har besluttet at det er tid at ændre traditionen. Gwendolyn, du har det fineste sind og den fineste ånd, som nogen ung kvinde jeg har mødt har. Du er ung, men om Gud vil, dør jeg ikke snart, og når tiden er moden vil du være vis nok til at regere. Kongeriget bliver dit.”

”Men Far!” skreg Gareth, hans ansigt var blevet askegråt. ”Jeg er den ældste ægtefødte søn! I alle tider har MacGil kongedømmet gået til den ældste søn!”

”Jeg er Kongen!” sagde MacGil mørkt, ”og jeg dikterer traditionen.”

”Men det er ikke retfærdigt!” bønfuldt Gareth, med hvinende stemme. ”Det er mig, der formodes at blive Konge. Ikke min søster. Ikke en kvinde!”

”Hold mund, dreng!” Råbte MacGil, rystende af raseri. ”Hvor vover du at stille spørgsmål ved min dømmekraft?”

”Bliver jeg forbigået for en kvinde? Er det hvad du tænker om mig?”

”Jeg har truffet min beslutning,” sagde MacGil. ”Du skal respektere den og følge den lydigt, som en hver undersåt i mit kongerige. Og nu må I alle gerne gå.”

Hans børn bøjede hovederne hurtigt og skyndte sig ud af kammeret.

Men Gareth stoppede ved døren, uden at kunne få sig selv til at gå.

Han vendte sig, og alene stod han ansigt til ansigt med sin far.

MacGil kunne se skuffelsen i hans ansigt. Det var klart, at han havde forventet at blive udpeget som arving i dag. Og mere: han havde ønsket det. Desperat. Det overraskede overhovedet ikke MacGil – og det var grunden til at han ikke ville give ham det.

”Hvorfor hader du mig, Far?” spurgte han.

”Jeg hader dig ikke. Jeg synes bare ikke at du er i stand til at regere mit kongedømme.”

”Og hvorfor ikke det?” pressede Gareth.

”Fordi det er lige præcist dét du vil.”

Gareths ansigt blev mørkerødt. Det var klart, at MacGil havde givet ham en indsigt ind i sin egen samde natur. MacGil iagttog hans øjne, så dem brænde af et had til ham, han aldrig havde forestillet sig.

Uden et ord, stormede Gareth ud af kammeret og smækkede

døren i efter sig.

I genlyden, skælvede MacGil. Hen genkaldte sig sin søns stirren og mærkede et had så dybt, dybere end hos nogen af sine fjender. I dette øjeblik tænkte ham på Argons forudsigelse om at faren var tæt på.

Kunne den være så tæt som dette?

KAPITEL SEKS

Thor spurted hen over den udstrakte arenas plads, han løb alt hvad han kunne. Bagved sig, kunne han høre trinene fra Kongens vagter, tæt på sig. De jagtede ham henover det varme og tørre landskab, mens de bandede. Foran ham var medlemmerne – og de nye rekrutter – af Legionen, dusinvis af drenge, ligesom ham, men ældre og stærkere. De var i gang med træning og blev prøvet i forskellige formationer. Nogle kastede store spyd og et par stykker øvede deres greb på lanserne. De sigtede efter forskellige mål, og ramte sjældent forbi. Det var dem han skulle konkurrere imod, og de virkede uovervindelige.

Imellem dem var dusinvis af rigtige riddere, medlemmer af the Silver, stående i en bred halvcirkel og holdt øje med hvad der skete. Det var dem, der skulle beslutte, hvem der skulle sendes hjem og hver der skulle blive.

Thor vidste at han var nødt til at bevise noget, han var nødt til at imponere disse mænd. Om få øjeblikke ville vagterne være over ham, og hvis han havde en eneste mulighed for at gøre indtryk, var det nu. Men hvordan? Hans hjerne racede afsted, mens han jog over pladsen, og nu var der flere, der begyndte at lægge mærke til ham. Nogle af rekrutterne stoppede det de var i gang med og vendte sig, det samme gjaldt for nogle af ridderne. I et nu mærkede Thor at al opmærksomheden var på ham. De så forvirrede ud og han indså at de måtte rænke over hvem han var,

spurtende hen over pladsen, med tre af Konges vagter efter sig. Det her var ikke sådan han havde villet gøre indtryk. Hele sit liv, når han drømte om at blive optaget i Legionen, havde det ikke været sådan han havde set det for sig.

Mens Thor løb, diskuterede han med sig selv, hvad han skulle gøre, og nu var hans plan klar. En stor dreng, en rekrut, havde besluttet at tage det på sig at imponere de andre ved at standse Thor. Høj, muskeltæt og næsten dobbelt så stor som Thor. Han løftede sit træsværd for at blokere vejen for Thor. Thor kunne se at han var fast besluttet på at slå ham ned, at gøre ham til grin foran alle, og dermed skaffe sig selv en fordel fremfor de andre rekrutter.

Det gjorde Thor rasende. Thor havde ikke noget udestående med denne dreng, og det var ikke hans kamp. Men han gjorde det til sin kamp, kun får at få en fordel fremfor de andre.

Da han kom tættere på, kunne han knap tro på drengens størrelse: han tårnede sig op over ham, skulede ned med lokker af tykt sort hår, der dækkede hans pande, og den største og mest firkantede kæbe Thor havde set. Han kunne ikke se hvordan han overhovedet kunne lave en bule i denne dreng.

Drengen angreb ham med træsværdet og Thor vidste at hvis han ikke handlede hurtigt, ville han blive slået ned.

Thors reflekser satte ind. Han tog instinktivt sin slynge frem, rakte tilbage og slyngede en sten mod drengens hånd. Den fandt sit mål og slog sværdet ud af hånden på ham, lige som drengen var ved at svinge det nedad. Det fløj afsted og drengen skreg og

knugede sin hånd.

Thor spildte ikke tiden. Han angreb og benyttede sig af øjeblikket, sprang op i luften og sparkede drengen, med to fødder plantet midt i drengens bryst. Men drengen var så kraftig at det var som at sparke til et egetræ. Drengen tumlede bare et par tommer tilbage, mens Thor faldt ned for drengens fødder.

Det her lovede ikke godt, tænkte Thor, mens han ramte jorden med et bump og en ringen i ørerne. Thor fordøjte at komme på benene, men drengen var et skridt foran. Han rakte ned og tog Thor i nakken, kastede ham og sendte ham flyvende med ansigtet forrest ned i gruset.

En flok drenge havde hurtigt samlet sig i en kreds rundt og dem og hujede og klappede. Thor blev rød i hovedet, ydmyget.

Thor vendte sig for at komme op igen, men drengen var for hurtig. Han var allerede ovebpå ham igen og spiddede ham ned. Thor vidste det, det var blevet til en brydekamp og drengens vægt var enorm.

Thor kunne høre dæmpede råb fra de andre rekrutter, mens de stod i en cirkel og råbte på blod. Drengens ansigt skulede ned; drengen rakte sine tommelfingre ud og sigtede mod Thors øjne. Thor kunne ikke tro det – det så ud som om denne dreng virkelig ville såre ham, Ville han virkelig have opmærksomheden så desperat?

I sidste sekund, rullede Thor sit hoved væk, og drengens hænder fløj forbi og ramte gruset. Thor så sin chance og rullede væk fra ham.

Thor kom på benene og stod ansigt til ansigt med drengen som også havde rejst sig. Drengen angreb og svang ud efter Thors ansigt og Thor dukkede sig i sidste sekund; luften susede da drengens hånd kom forbi og han indså at hvis drengen havde ramt ham med knytnæven ville han have knust Thors kæbe, Thor rakte op og slog drengen i maven, men det gjorde intet; det var som at ramme et træ.

Før Thor kunne reagere, havde drengen givet ham en albue i ansigtet.

Thor tumlede tilbage, forstumlet af slaget. Det var som at blive ramt af en hammer og hans ører ringede.

Mens Thor stublede og forsøgte at få vejret, angreb drengen og sparkede ham hårdt i brystet. Thor fløj baglæns og smadrede ned i jorden, på ryggen. De andre drenge jublede.

Thor, svimmel nu, forsøgte at sætte sig op, men drengen angreb igen, svingede og slog ham igen hårdt i ansigtet, så han landede fladt på ryggen – og helt færdig.

Thor lå der og hørte den svage jublen fra de andre og mærkede den salte smag af blod, der løb fra hans næse og ømheden i ansigtet. Han stønnede af smerte. Han så op og kunne se den store dreng vende sig og gå henimod sine venner, allerede i gang med at fejre sin sejr.

Thor ville give op. Drengen var en kæmpe, det var nyttesløst at kæmpe imod ham og han kunne ikke klare flere slag. Men der var noget indeni ham, der skubbede på. Han måtte ikke tabe. I foran alle disse mennesker.

Giv ikke op. Rejs dig. Rejs dig!

Thor samlede på en eller anden måde styrke. Stønnende rullede han over og kom op på alle fire, og så langsomt på benene. Han så på drenge, blødende, hans øjne var så opsvulmede at han næsten ikke kunne se ud af dem, han pustede hårdt og hævede sine næver.

Den kæmpe store dreng vendte sig og stirrede ned på Thoe. Han rystede på hovedet og kunne ikke tro det.

”Du skulle være blevet nede dreng, ” truede han, mens han begyndte at gå tilbage mod Thor.

”NOK!” råbte en stemme. ”Elden, bliv stående!”

En ridder kom pludselig frem og gik imellem dem, mens han holdt sin håndflade op og stoppede Elden fra at komme tættere på Thor. Mængden blev stille og kiggede på ridderen; det var tydeligt, at ham skulle man respektere.

Thor kiggede op i ærefrygt over ridderen. Han var i tyverne, høj med brede skuldre, en firkantet kæbe og brunt velholdt hår. Thor kunne med det samme lide ham. Hans førsteklases rustning, ringbrynje af poleret sølv, var dækket af kongelige markeringer: falke emblemet som tilhørte MacGil familien. Thor blev tør i munden: han stod foran et medlem af den kongelige familie. Han kunne knap tro det.

”Forklar dig dreng, ” sagde han til Thor. ”Hvorfor er du trængt ind i arenaen uden at være inviteret?”

Før Thor kunne svare, kom pludselig de tre Kongens vagter og brød igennem cirklen. Hovedvagten stod pegende på Thor, mens

han pustede.

”Han trodsede vores kommando!” råbte vagten. ”Jeg vil lænke ham og tage ham ned i fangekælderen!”

”Jeg gjorde ikke noget galt!” protestede Thor

”Gjorde du ikke?” råbte vagten. ”At bryde ind på Kongens område?”

”Jeg ville bare have en chance!” råbte Thor bedende til ridderen foran ham, medlemmet af den kongelige familie. ”Det eneste jeg ville var at blive optaget i Legionen!”

”Denne træningsplads er kun for dem, der er inviterede, dreng” lød en hæs stemme.

En kriger trådte ind i cirklen, i halvtredserne, bred og kraftig, skaldet med et kort skæg og et ar henover næsen. Han så ud som om han havde været professionel soldat hele sit liv – og af markeringerne på hans rustning, den gyldne nål på hans bryst så han ud til at være den kommanderende.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.